

พระวิญญูญาณแห่งคำพยากรณ์: ช่วงเวลาแห่งการคอยท่าและเสียงร้องยามเที่ยงคืน

แผ่นศิลาสองแผ่นของฮาบากุก

Jeff Pippenger

2012-10-14

ถ้อยคำแห่งการชี้แจง

เมื่อไม่นานมานี้ เราได้เริ่มเตรียมถอดความเรื่อง Habakkuk's Two Tables เพื่อแปลเป็นภาษาต่าง ๆ ที่มีอยู่บนเว็บไซต์ของเรา

งานในการเปลี่ยนการนำเสนอด้วยวาจาให้เป็นการนำเสนอในรูปแบบลายลักษณ์อักษรนั้น เป็นภารกิจที่ใหญ่กว่าที่อาจเข้าใจกัน หากผู้ใดไม่คุ้นเคยกับขั้นตอนอันซับซ้อนที่จำเป็นต้องผ่านไปเพื่อเปลี่ยนการนำเสนอด้วยวาจาให้เป็นการนำเสนอในรูปแบบลายลักษณ์อักษร พร้อมทั้งปัญหาที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ในการแปลเนื้อหานั้นเป็นภาษาต่าง ๆ บนเว็บไซต์ในท้ายที่สุด บัดนี้เราเพิ่งเริ่มการตรวจชำระต้นฉบับของบทนำเสนอแรกจากทั้งหมดเก้าสิบห้าบท และข้าพเจ้าได้ค้นพบอีกขั้นตอนหนึ่งที่เราจำเป็นต้องผ่านเช่นกัน เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับพัฒนาการที่ดำเนินไปเป็นลำดับของข่าวสารนี้ตั้งแต่ปี 1989 จนถึงประวัติศาสตร์ปัจจุบันของเรา

ในการบรรยายเมื่อประมาณสิบห้าปีก่อนนั้น มีสังฆกรรมบางประการที่ยังอยู่ในสภาพเริ่มต้นแห่งความเข้าใจ สังฆกรรมข้อแรกในบรรดาสังฆกรรมเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าจำเป็นต้องชี้แจงให้กระจ่าง คือการมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่สองในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอร์ไรต์ ในเวลานั้นข้าพเจ้าเข้าใจว่าทูตสวรรค์องค์ที่สองมาถึงเมื่อคริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายเริ่มปิดประตูของตนต่อการนำเสนอข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งโดยมิลเลอร์ ควบคู่ไปกับการสิ้นสุดของปี ค.ศ. 1843 วิลเลียม มิลเลอร์ได้ดำเนินการตามการคำนวณเวลาซึ่งเขาเชื่อว่าแสดงให้เห็นว่าปีทั้งหลายแห่ง ค.ศ. 1843 เริ่มต้นเมื่อวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1843 และสิ้นสุดเมื่อวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844 เขาเคยคิดว่าคำพยากรณ์ทั้งสามซึ่งในที่สุดได้ถูกบรรจุไว้บนแผนภูมิศักดิ์สิทธิ์สองแผ่นนั้น จะสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1843 และเขาเชื่อว่าปีนั้นสิ้นสุดลงในวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844 เขาผิดพลาดอยู่สองประการ

คำพยากรณ์สามประการ ได้แก่ 1335 วันในดาเนียล บทที่ 12, 2520 ปีของ "เจ็ดวาระ" ในเลวีนิติ บทที่ 26, และ 2300 วันในดาเนียล บทที่ 8 นั้น มิลเลอร์เข้าใจว่าจะสิ้นสุดลงในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1844 ต่อจากนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงนำซามูเอล สโนว์ให้ไม่เพียงเข้าใจว่าคำพยากรณ์เหล่านั้นสิ้นสุดลงมิใช่ในปี 1843 แต่ในปี 1844 เท่านั้น หากสโนว์ยังได้เริ่มนำวิธีนับเวลาของชาวคาราอิมาใช้ด้วย ซึ่งมีใช้วิธีการกำหนดเวลาที่มิลเลอร์เคยใช้มาก่อน มิลเลอร์ได้ใช้วิธีนับเวลาแบบรับบิณีค/อาศัยวันวิษุวัตเป็นเกณฑ์ ซึ่งกำหนดปีตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิหนึ่งไปจนถึงฤดูใบไม้ผลิถัดไป.

เมื่อเรากำลังนำเสนอสองตารางของฮาบากุกนั้น เรายังมิได้เข้าใจความเป็นจริงทางประวัติศาสตร์ประการนี้ และกำลังใช้ประสบการณ์ของมิลเลอร์เพื่อกำหนดวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844 ว่าเป็นการมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่สองและเป็นจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาแห่งการคอยท่า ข้าพเจ้าเข้าใจ—และยังคงเข้าใจอยู่—ว่าการมาถึงของทูตสวรรค์องค์นั้นสอดคล้องกับเวลาที่พวกโปรเตสแตนต์ปฏิเสธข่าวสารของทูตสวรรค์องค์แรกของมิลเลอร์ และข้อความตอนต่อไปนี้คือจุดอ้างอิงของข้าพเจ้า.

“ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1842 มิลสเตอร์มิลเลอร์ได้บรรยายชุดที่สองของท่าน ณ คริสตจักรถนนคาสโก ในเมืองพอร์ตแลนด์ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นสิทธิพิเศษอย่างยิ่งที่ได้เข้าฟังคำบรรยายเหล่านี้ เพราะข้าพเจ้าได้ตกอยู่ภายใต้ความท้อแท้สิ้นหวัง และไม่รู้สีกว่าตนพร้อมที่จะพบพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า การบรรยายชุดที่สองนี้ก่อให้เกิดความตื่นตัวในเมืองมากกว่าชุดแรกอย่างยิ่ง มีเพียงไม่กี่กรณีเท่านั้นที่ต่างนิกายมิได้ปิดประตูคริสตจักรของตนไม่ให้มิลสเตอร์มิลเลอร์เข้าไป เทศนาหลายเรื่องจากธรรมาสันต่าง ๆ มุ่งเปิดโปงสิ่งที่กล่าวอ้างว่าเป็นความผิดพลาดอันคลั่งไคล้ของผู้บรรยาย แต่ฝูงชนของผู้ฟังที่กระหายใคร่รู้ได้เข้าร่วมการประชุมของท่าน และหลายคนไม่สามารถเข้าไปในอาคารได้ ที่ประชุมทั้งหลายสงบนิ่งและตั้งใจฟังอย่างผิดปกติ” Life Sketches, 27.

ข้าพเจ้าเข้าใจว่าการปิดประตูต่อข่าวสารของมิลเลอร์เป็นเครื่องหมายถึงการเริ่มต้นแห่งการปฏิเสहतศวรรษครั้งแรก และโดยสอดคล้องกับความเข้าใจของมิลเลอร์เกี่ยวกับการนับเวลาตามแบบรับบี/อัครนอกรีต ข้าพเจ้าจึงสันนิษฐานว่าวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844 เป็นจุดสิ้นสุดของปี 1843 การนำเสนอของมิลเลอร์ที่พอร์ตแลนด์ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1842 แท้จริงแล้วเป็นหลักหมายที่ระบุถึงการปฏิเสธอันดำเนิรไปเป็นลำดับ ซึ่งในที่สุดสิ้นสุดลงเมื่อวันที่ 18 เมษายน ค.ศ. 1844 แต่ในเวลาที่มีการนำเสนอ นั้น เรายังมิได้ตระหนักถึงการประยุกต์ใช้การนับเวลาตามแบบคาราอิของชาวมูเอล สโนว์

ในการนำเสนอครั้งแรก ขณะที่เราเริ่มตรวจชำระต้นฉบับ ข้าพเจ้าเริ่มมองเห็นว่าสิ่งที่ได้บันทึกไว้ในเวลานั้นดูเหมือนจะขัดแย้งกับสิ่งที่เราสอนอยู่ในปัจจุบัน มันทั้งขัดแย้งและไม่ขัดแย้ง ที่แท้แล้ว นั้นเป็นเพียงการเน้นถึงการมาถึงอย่างก้าวหน้าของทศวรรษครั้งที่สอง และยังเป็นภาพประกอบของการถูกเปิดผนึกของข่าวสารนี้อย่างก้าวหน้า ดังที่เกิดขึ้นเช่นเดียวกันในประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอร์ไรต์ บันทึกคำชี้แจงนี้ควรตอบข้อข้องใจของผู้ที่สะดุดต่อการที่เราะบุวันที่ 19 เมษายน 1844 ว่าเป็นความผิดพลาดครั้งแรกของพวกมิลเลอร์ไรต์ และต่อสิ่งที่ได้มีการสอนไว้ในอดีต.

“ข่าวสารข้อที่หนึ่งและข้อที่สองได้ถูกประกาศแล้วในปี ค.ศ. 1843 และ 1844 และบัดนี้เรากำลังอยู่ภายใต้การประกาศข่าวสารข้อที่สาม; แต่ข่าวสารทั้งสามนั้นยังคงต้องได้รับการประกาศต่อไป การประกาศซ้ำแก่ผู้ที่กำลังแสวงหาความจริงนั้นมีความจำเป็นยิ่งในเวลานี้ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเวลาใด ๆ ก่อนหน้านี้ โดยทั้งลายลักษณ์อักษรและถ้อยคำ เราจะต้องเปล่งเสียงประกาศนั้น โดยแสดงลำดับของข่าวสารเหล่านั้น และการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์ซึ่งนำเราไปสู่ข่าวสารของทศวรรษครั้งที่สาม จะมีข่าวสารข้อที่สามโดยปราศจากข้อที่หนึ่งและข้อที่สองไม่ได้ ข่าวสารเหล่านี้เราจะต้องประกาศแก่โลกผ่านทางสิ่งพิมพ์และคำบรรยาย โดยแสดงตามแนวประวัติศาสตร์แห่งคำพยากรณ์ถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นแล้วและสิ่งที่เกิดขึ้นต่อไป” Selected Messages, book 2, 104.

ศิลาจารึกสองแผ่นของฮาบากุก 2 จาก 95

การทำความเข้าใจปฏิทินของมิลเลอร์ไรต์และช่วงเวลาการรอคอย

ในการนำเสนอครั้งก่อนของเรา ได้มีคำถามเกิดขึ้นว่า วันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 จะเป็นวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดได้อย่างไร หากวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844 เป็นวันแรกของเดือนที่หนึ่ง มิลเลอไรต์ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1844 เข้าใจผิดในสิ่งที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นจุดสิ้นสุดของปี 1843 ภายหลังจากความผิดหวังนั้น พวกเขาได้ตรวจสอบการนับเวลาในพระคัมภีร์ใหม่ เรื่องนี้ได้รับการอธิบายไว้ในหนังสือของ Gerhard Damsteegt เรื่อง Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission โดยเฉพาะในหน้า 89 และ 92 เมื่อพวกเขาเชื่อว่าปี 1843 ได้สิ้นสุดลงแล้ว พวกเขาจึงประเมินใหม่ในสององค์ประกอบของความเข้าใจเรื่องเวลา ได้แก่ การเปลี่ยนจากปี 1843 ไปสู่อีกปี 1844 และวันต่าง ๆ ที่กำหนดการเริ่มต้นและการสิ้นสุดของปีทั้งหลาย เพื่อที่พวกเขาจะสามารถคำนวณวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดได้

ข้าพเจ้ามักเน้นย้ำอยู่เสมอว่า ช่วงเวลาตั้งแต่วันที่ 22 มีนาคม ถึงวันที่ 22 ตุลาคม เป็นระยะเวลาเจ็ดเดือน ข้าพเจ้าไม่ได้กำลังเสนอว่านี่คือขบวนการเดือนที่เจ็ด แต่ก็น่าสนใจที่พวกมิลเลอไรต์เชื่อว่าวันที่ 22 มีนาคม มีความสำคัญ และสิ่งนี้ก็เป็นหลักยึดทางความคิดที่ช่วยให้เข้าใจได้—อีกเจ็ดเดือนต่อมาก็นำท่านไปสู่วันที่ 22 ตุลาคม นี่เป็นข้อเท็จจริง

ความผิดหวังและช่วงเวลาแห่งการชักช้านั้นมิใช่ความสำเร็จตามคำพยากรณ์เรื่องเวลา หากแต่เป็นผลของความเข้าใจผิดของพวกมิลเลอไรต์ ความเข้าใจผิดของพวกเขานั้นเองที่ทำให้ช่วงเวลาแห่งการชักช้าและความผิดหวังบังเกิดขึ้น ไม่มีคำพยากรณ์เฉพาะใดกล่าวไว้ว่า ช่วงเวลาแห่งการชักช้าจะเริ่มต้น ณ จุดเวลาใดจุดเวลาหนึ่ง ความเชื่อของพวกเขาว่า ค.ศ. 1843 ได้ผ่านพ้นไปแล้วเมื่อวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844 ก่อให้เกิดความผิดหวังนั้น

แดมสตีคต์กล่าวว่า:

แม้ว่าวิธีคำนวณตามแบบคาไรต์ซึ่งเชื่อว่าปลายปีของยิวตรงกับวันขึ้นค่ำในวันที่ 17 เมษายน ค.ศ. 1844 จะได้รับการสนับสนุนในวารสารสำคัญต่าง ๆ ของฝ่ายมิลเลอไรต์ แต่ผู้เชื่อส่วนใหญ่ต่างเฝ้ามองวันที่ 21 มีนาคม ค.ศ. 1844 ว่าเป็นเวลาที่พระคริสต์จะเสด็จกลับมา ภายนอกขบวนการมิลเลอไรต์ วันที่ 21 มีนาคมเป็นวันที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง และมีความคาดหมายอย่างแพร่หลายยิ่งว่าจะเกิดการล้มล้างโดยสิ้นเชิงต่อระบบแอดเวนติสม์ทั้งหมดในวันนั้น

เมื่อวานนี้เราได้อ่านว่า มิลเลอร์กำลังคาดหมายวันดังกล่าวอยู่ คนส่วนใหญ่ในหมู่มิลเลอไรต์กำลังเฝ้าดูวันนั้นอยู่ และแม้แต่บรรดาผู้คัดค้านของพวกเขาก็ทราบเรื่องนี้และกำลังจับตาดูอยู่เช่นกัน เพื่อใช้เป็นหลักฐานว่ามิลเลอไรต์เป็นฝ่ายผิด นี่คือการเข้าใจมาตรฐาน หลังจากวันนั้นผ่านพ้นไปแล้ว พวกเขาก็เริ่มตรวจสอบคำพยากรณ์เรื่องเวลากันอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้น ซึ่งนำพวกเขาไปสู่วันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 สิ่งนี้ให้จุดอ้างอิงสำหรับคำถามที่เกิดขึ้นเมื่อวานนี้

ช่วงเวลาแห่งการคอยท่าและนิมิตแรกของเอลเลน วัต

วันนี้ ข้าพเจ้าปรารถนาจะใช้เวลามากขึ้นในการพิจารณาช่วงเวลาแห่งการรอคอย เรื่องนี้มีความสำคัญ เพราะเรากำลังพิจารณานิมิตแรกของเอลเลน วัต ซึ่งเธอกำลังกล่าวว่า แสงสว่างอันเจิดจ้าที่จุดเริ่มต้นของทางไปสู่สวรรค์คือเสียงร้องยามเที่ยงคืน และหากท่านปฏิเสธแสงนั้น ท่านก็จะตกจากทางไปสู่สวรรค์ ข้าพเจ้ากำลังพยายามแสดงให้เห็นว่า เสียงร้องยามเที่ยงคืนในนิมิตของเธอนั้นครอบคลุมประวัติศาสตร์ทั้งหมดของชาวทูตสวรรค์องค์ที่สอง

โดยส่วนตัวแล้ว ข้าพเจ้าไม่มีปัญหาในการกล่าวว่า เสียงร้องเวลาเที่ยงคืนในนิมิตนั้น ซึ่งอยู่ ณ จุดเริ่มต้นของทางเดินและส่องแสงตลอดเส้นทางทั้งหมด เป็นสัญลักษณ์แทนประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอร์ไรต์ตั้งแต่ปี 1840 ถึง 1844 พลวัตของประวัติศาสตร์นั้นจำต้องได้รับความเข้าใจอย่างถูกต้อง การสำเร็จของเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนเองนั้นเกิดขึ้นตั้งแต่วันที่ 12 สิงหาคมถึงวันที่ 17 สิงหาคม เมื่อข่าวสารถูกนำเสนอในการประชุมค่ายที่เอ็กซีเตอร์ แล้วจากนั้นพวกเขาก็นำข่าวสารนั้นออกไปเป็นเวลาประมาณสองเดือน—กันยายนและตุลาคม สองเดือนกับอีกห้าวัน ก่อนวันที่ 22 ตุลาคม พวกเขากำลังเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ช่วงเวลาสองเดือนนี้คือประวัติศาสตร์ของเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน อย่างไรก็ตาม ท่านไม่อาจเข้าใจช่วงเวลานี้ได้ หากปราศจากความเข้าใจในขั้นตอนต่าง ๆ ที่นำเข้าสู่ช่วงเวลานั้น สำหรับข้าพเจ้า เสียงร้องเวลาเที่ยงคืนนั้น ในความหมายที่จำเพาะยิ่งกว่า คือประวัติศาสตร์ของช่วงเวลาแห่งการล่าช้า ซึ่งดำเนินต่อเนื่องไปจนถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844.

การระบุตำแหน่งข่าวสารของทูตสวรรค์สามองค์

ต่อไปนี้เป็นประวัติศาสตร์ตั้งแต่ปี 1840 ถึง 1844

มีชื่อพระคัมภีร์หลายตอนในพระวิญญูญาณแห่งคำพยากรณ์ที่ซิสเตอร์ไวท์บอกเราว่า

เราจำเป็นต้องรู้ว่าจะกำหนดตำแหน่งของข่าวสารต่าง ๆ ไว้ที่ใด

เมื่อท่านเริ่มกำหนดตำแหน่งของข่าวสารเหล่านั้น ท่านจะตระหนักว่าข่าวสารหังปวงมาถึง ณ ช่วงเวลาหนึ่งที่แน่นอน และหลังจากนั้นก็ได้รับฤทธิ์เดชฯ

ทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งมาถึงในปี ค.ศ. 1798 ณ เวลาอวสาน เมื่อพระธรรมดาเนียลถูกเปิดผนึก และมีความรู้เพิ่มพูนขึ้น ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งได้รับการเสริมฤทธิ์อำนาจในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 เมื่อหลักการหนึ่งวันเท่ากับหนึ่งปีได้รับการยืนยันแก่ทั่วทั้งโลก อันนำทูตสวรรค์แห่งพระธรรมวิวรณ์บทที่ 10 ลงมา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการที่ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งได้รับการเสริมฤทธิ์อำนาจ.

ทูตสวรรค์องค์ที่สองมาถึงในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1842 เมื่อวานนี้เราได้อ่านว่า ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1842 มิสเตอร์มิลเลอร์ได้บรรยายชุดที่สองของเขาที่คริสตจักรถนนแคสโก ด้วยข้อยกเว้นเพียงเล็กน้อย คริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายได้ปิดประตูของตน ดังนั้น ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1842

ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองจึงมาถึง

เพราะเมื่อคริสตจักรโปรเตสแตนต์ปิดประตูของตนต่อข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง

คริสตจักรนั้นก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของบาบิโลน

ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองเป็นคำทรงเรียกให้ออกมาจากบาบิโลน ข่าวสารนั้นดำเนินไปอย่างก้าวหน้า

ซิสเตอร์ไวท์บอกเราว่า แม้ว่าพวกโปรเตสแตนต์จะเริ่มปิดประตูของตนในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1842 แต่การทรงเรียกให้ออกมาจากบาบิโลน—ซึ่งเป็นเนื้อหาของข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สอง—แท้จริงแล้วมิได้เริ่มต้นขึ้นจนกระทั่งฤดูร้อน ค.ศ. 1844

ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองมาถึงในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1842

และได้รับการเสริมฤทธิ์ด้วยข่าวสารแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืน ระหว่างวันที่ 12–17 สิงหาคม ค.ศ. 1844 ณ การประชุมค่ายที่เอ็กซีเตอร์

ทูตสวรรค์องค์ที่สามมาถึงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เพราะในวันนั้น ทางเข้าสู่สถานบริสุทธิ์ที่สุดได้ถูกเปิดออก ซึ่งที่นั้นมนุษย์สามารถเข้าใจได้ว่า

บัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นมหาบุรุษที่สุดในสถานบริสุทธิ์ที่สุด ที่นั่นหีบพันธสัญญาได้รับการตระหนักรู้ และในหีบนั้นมีพระบัญญัติสิบประการ เมื่อซิสเตอร์ไวท์ถูกนำเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ที่สุดและมองดูพระบัญญัติสิบประการ นางเห็นว่าพระบัญญัติเรื่องวันสะบาโตสองประกายเด่นเหนือข้ออื่น ๆ เป็นเครื่องหมายถึงความสำคัญของวันสะบาโตในข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม สิ่งนี้จะเบียดขับระหว่างวันสะบาโตหรือวันอาทิตย์ ในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เนื้อหาของข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามก็มาถึงด้วย

ลักษณะประการหนึ่งที่เป็นร่วมกันของข่าวสารทั้งสามคือ เมื่อข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งมาถึงในปี 1798 ไม่มีผู้ใดเข้าใจข่าวสารนั้นเลย องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงยกวิลเลียม มิลเลอร์ขึ้นให้เป็นผู้สื่อข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง แต่จนกระทั่งปี 1818—ยี่สิบปีต่อมา—มิลเลอร์จึงเริ่มเข้าใจข่าวสารนั้น ข่าวสารมาถึงก่อน แต่ต้องใช้เวลาก่อนที่จะประชากรของพระเจ้าจะตระหนักรู้ถึงข่าวสารนั้น แล้วข่าวสารนั้นจึงได้รับฤทธิ์เดช

ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองมาถึงในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1842 แต่ในปี 1842 ไม่มีมิลเลอร์ไรต์คนใดเริ่มเรียกคริสตจักรโปรเตสแตนต์ว่าบาบิโลน พวกเขายังไม่ตระหนักรู้ถึงเรื่องนี้ จนกระทั่งถึงฤดูร้อนของปี 1844 พวกเขาจึงเริ่มตระหนักรู้ถึงเรื่องนี้และเรียกผู้คนให้ออกจากคริสตจักรต่าง ๆ ข่าวสารมาถึงก่อน จากนั้นจึงเป็นที่เข้าใจ และจากนั้นจึงได้รับฤทธิ์อำนาจ

เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เมื่อไฮแรม เอ็ดสันได้รับนิมิตว่าพระคริสต์ทรงย้ายจากอภิสุทธิสถานไปยังมหาบริสุทธิ์สถาน พวกเขาได้รับแสงสว่างบางประการเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงพระราชกิจการปรณินิบัติของพระคริสต์ แต่ในวันที่ 23 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ไฮแรม เอ็ดสันยังไม่พร้อมที่จะเขียนบทความหรือเทศนาคำเทศนาเกี่ยวกับวันอาทิตย์ว่าเป็นเครื่องหมายของสัตว์ร้าย พวกเขายังไม่เข้าใจข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สามจนกว่าจะพ้นช่วงเวลานั้นไปแล้ว

ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามได้รับการเสริมฤทธิ์เดช ดังที่เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสทั้งหลายทราบ เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สี่แห่งวิวรณ์ 18 เข้าร่วมกับข่าวสารนั้น สำหรับผู้ที่กำลังรับชมสิ่งนี้ทางการถ่ายทอดสด หรือภายหลังทางแผ่นวีดีโอ ท่านอาจต้องการโต้แย้งเกี่ยวกับช่วงเวลาทูตสวรรค์องค์ที่สี่เข้าร่วมกับองค์ที่สามในวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ณ จุดนี้ เรามีได้กำลังเสนอข้อโต้แย้งใด ๆ เกี่ยวกับเรื่องนั้น แต่เราก็มีได้ปฏิเสธเช่นกันว่า ทูตสวรรค์องค์ที่สี่เข้าร่วมกับทูตสวรรค์องค์ที่สามพร้อมกับการพังทลายลงของตึกแฝด และ ณ จุดนี้เองที่ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามได้รับการเสริมฤทธิ์เดช

ข่าวสารของทูตสวรรค์ทั้งสามล้วนมีลักษณะดังนี้: มาถึง ได้ได้รับความเข้าใจ และแล้วจึงได้รับฤทธิ์เดช

การปิดประตูทั้งสองครั้งและการชำระพระวิหารให้บริสุทธิ์

ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1842 ประตูบานหนึ่งเริ่มปิดลง ซึ่งมีหมายสำคัญคือคริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายได้ปิดประตูของตนต่อข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง ณ จุดเริ่มต้นของประวัติศาสตร์นี้ เราเห็นประตูบานหนึ่งกำลังปิดลง และเมื่อถึงตอนปลายของประวัติศาสตร์นี้—คือประวัติศาสตร์ของทูตสวรรค์องค์ที่สอง—ประตูก็ปิดลงอีกครั้ง คือประตูเข้าสู่ห้องบริสุทธิ์ที่สุด ประตูในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน

การปิดประตูทั้งสองครั้งนี้เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องกำหนดสังเกตไว้ โดยเฉพาะหากท่านจะศึกษาว่าด้วยการชำระพระวิหารทั้งสองครั้ง พระคริสต์ทรงชำระพระวิหารสองครั้งเมื่อพระองค์ประทับอยู่บนแผ่นดินโลก และซิสเตอร์ไวท์บอกเราว่า จะมีการชำระพระวิหารสองครั้งในวาระสุดท้ายของโลก ดังเช่นที่เคยมีในสมัยของพวกมิลเลอไรต์ การชำระพระวิหารในสมัยของพวกมิลเลอไรต์นั้นอาจกำหนดสังเกตได้จากการปิดประตูในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1842—ประตูแรกของพระวิหาร คือ โปรเตสแตนต์นิยม—และที่การชำระพระวิหารครั้งที่สอง เมื่อการชำระพระวิหารของพวกมิลเลอไรต์เสร็จสิ้นลง

เรากำลังจะพิจารณาช่วงเวลาแห่งการรอคอย ในประวัติศาสตร์ของทูตสวรรค์องค์ที่สองนี้ ช่วงเวลาแห่งการรอคอยเริ่มต้นขึ้นเมื่อวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844 และถูกคั่นอยู่ด้วยการชำระพระวิหารสองครั้ง นั่นคือข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สอง

นี่ก็เป็นเรื่องราวของกิเดโอนด้วย ในเรื่องราวของกิเดโอนมีการชำระสองครั้ง ซึ่งเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์ของการชำระพระวิหารสองครั้งและข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สอง

ช่วงเวลาแห่งการคอยท่าและเสียงร้องยามเที่ยงคืนในคำพยากรณ์

ให้เราเริ่มการศึกษาของเราด้วยข้อความอ้างอิงจาก Spiritual Gifts, เล่ม 1, หน้า 195–196 เรากำลังพิจารณาช่วงเวลาแห่งการคอยอยู่ เพื่อจะเข้าใจความเชื่อมโยงของมันกับเสียงร้องยามเที่ยงคืน เพราะเราไม่ต้องการปฏิเสธความสว่างแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืน; หากเรากระทำเช่นนั้น เราจะตกลงจากทางนั้นไปสู่โลกอันชั่วร้ายเบื้องล่าง

เหล่าทูตสวรรค์ถูกส่งไปเพื่อช่วยเหลือทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์จากสวรรค์ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงต่าง ๆ ซึ่งดูประหนึ่งดังก้องอยู่ทุกแห่งว่า “ชนชาติของเราเอ๋ย จงออกมาจากนางนั้น เพื่อเจ้าทั้งหลายจะไม่มีส่วนในบาปของนาง และเพื่อเจ้าทั้งหลายจะไม่ได้รับภัยพิบัติของนาง เพราะบาปของนางกองสูงขึ้นไปถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงระลึกถึงความอธรรมของนาง” ข่าวสารนี้ดูประหนึ่งเป็นส่วนเพิ่มเติมของข่าวสารที่สาม—บัดนี้ นางเพียงยกข้อความจากวิวรณ์ 18:4 ว่า “ชนชาติของเราเอ๋ย จงออกมาจากนางนั้น . . .” และนางกล่าวว่า “ข่าวสารนี้ดูประหนึ่งเป็นส่วนเพิ่มเติมของข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม และได้เชื่อมเข้ากับข่าวสารนั้น ดังที่เสียงร้องเวลาเที่ยงคืนได้เชื่อมเข้ากับข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองในปี 1844”

ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองมาถึงในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1842 และเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนได้เข้าร่วมกับข่าวสารนั้นในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1844 การเทพระวิญาณลงมาบนข่าวสารนี้—การทรงเรียกให้ออกมาจากบาปโลน—คือประวัติศาสตร์ที่ซิสเตอร์ไวท์ใช้เพื่อพรรณนาประวัติศาสตร์ของวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 เมื่อข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามได้มีทูตสวรรค์ที่สี่เข้าร่วม ทูตสวรรค์ที่สี่คือช่วงเวลาทีทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์แห่งพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 18 เสด็จลงมา

“ข่าวสารนี้ดูประหนึ่งว่าเป็นส่วนเพิ่มเติมของข่าวสารที่สามและเชื่อมรวมเข้ากับข่าวสารนั้น ดังเช่นที่เสียงร้องเวลาเที่ยงคืนได้เชื่อมเข้ากับข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองในปี 1844 พระสิริของพระเจ้าทรงสถิตอยู่เหนือธรรมิกชนผู้มีความอดทนและเฝ้าคอย”—พระสิริของพระเจ้าทรงสถิตอยู่เหนือผู้ใด? เหนือผู้ที่มีความอดทน—อะไร? เฝ้าคอย ธรรมิกชนผู้มีความอดทนและเฝ้าคอย เข้าใจไหม? ธรรมิกชนผู้เฝ้าคอย; เพราะว่า บัดนี้เราอยู่ในประวัติศาสตร์ช่วงที่คำพยากรณ์กล่าวว่า “ความสุขมีแก่ผู้เฝ้าคอย และมาถึง 1335 แม้วานิมิตนั้นจะล่าช้า ก็จงคอยนิมิตนั้นเกิด” ผู้คนที่ จะได้รับการเทพระวิญาณบริสุทธิ์ลงมา คือธรรมิกชนผู้เฝ้าคอย.

“พระสิริของพระเจ้าทรงสถิตเหนือธรรมิกชนผู้มีความอดทนและเฝ้าคอยเหล่านั้น และพวกเขาได้ประกาศคำเตือนอันเคร่งขรึมครั้งสุดท้ายอย่างไม่ครั้นคร้าม โดยประกาศถึงการล่มสลายของบาบิโลน และเรียกประชากรของพระเจ้าให้ออกมาจากนาง เพื่อพวกเขาจะได้พ้นจากวิบัติอันน่าสะพรึงกลัวของนาง”—แน่นอนว่า สิ่งนี้เป็นเรื่องของยุคสมัยของเรา; แต่ธรรมิกชนผู้เฝ้าคอยในยุคสมัยของเรานั้น ได้รับการเป็นภาพล่วงหน้าโดยธรรมิกชนผู้เฝ้าคอยในประวัติศาสตร์ของมิลเลอไรต์ซึ่งเรากำลังพิจารณาอยู่.

“ความสว่างที่สองมายังบรรดาผู้คอยอยู่นั้นได้แผ่ซ่านไปทุกแห่งหน และบรรดาผู้ที่มีความสว่างอยู่บ้างในคริสตจักรทั้งหลาย ผู้ซึ่งยังมิได้ยืมและปฏิเสธข่าวสารทั้งสามนั้น ก็ได้ตอบรับเสียงเรียก และออกจากคริสตจักรที่ล้มลงแล้ว”—นี่คือคำว่า “จงออกมาจากนครนั้นเถิด ประชากรของเรา!” สิ่งนี้กำลังกล่าวถึงบรรดาผู้ที่ออกมาจากคริสตจักรแห่งบาบิโลนในยุคสมัยของเรา เมื่อกฎหมายวันอาทิตย์มาถึงสหรัฐอเมริกา พวกเขาคือคริสตจักรที่ล้มลงแล้ว คือคริสตจักรแห่งบาบิโลน!

“หลายคนได้เติบโตจนถึงวัยแห่งความรับผิดชอบนับแต่ได้มีการประกาศข่าวสารเหล่านี้ และความสว่างที่สองมาถึงพวกเขา และพวกเขาได้รับสิทธิพิเศษให้เลือกชีวิตหรือความตาย”—บัดนี้นางกำลังกล่าวว่า มีผู้คนอยู่ในคริสตจักรโปรเตสแตนต์ทุกวันนี้ซึ่งได้มาถึงวัยแห่งความรับผิดชอบนับตั้งแต่วันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844; และเรื่องนี้ก็เป็นความจริง ผู้คนในคริสตจักรโปรเตสแตนต์ทุกวันนี้มิได้มีชีวิตอยู่ในเวลาที่ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามมาถึงในประวัติศาสตร์ของมิลเลอไรต์ พวกเขามิได้ถูกถือว่าต้องรับผิดชอบต่อการปฏิเสธซึ่ง คริสตจักรโปรเตสแตนต์ได้กระทำในช่วงเวลาของพวกเขา และนี่เป็นประเด็นสำคัญที่ควรสังเกตไว้ หากท่านเคยศึกษาว่าประวัติศาสตร์ของพระคริสต์แสดงให้เห็นถึงอวสานของโลกอย่างไร; เพราะตามความหมายในทางเทคนิคและเชิงคำพยากรณ์แล้ว กรุงเยรูซาเล็มอาจจะ—และควรจะ—ถูกทำลายใน ค.ศ. 34.

มีช่วงเวลาแห่งการทดลอง 490 ปีที่ถูกตัดออกให้แก่พวกยิวจาก 2300 ปีซึ่งระบุไว้ในดาเนียล 8 และดาเนียล 9 ช่วงเวลา 490 ปีนั้นสิ้นสุดลงใน ค.ศ. 34 ด้วยการเอาหินขว้างสเทเฟนให้ตาย ณ จุดนั้น ในเชิงคำพยากรณ์ เยรูซาเล็มควรถูกทำลาย แต่ก็ยังมีได้ถูกทำลายจนถึงปี 70 ในหนังสือ The Great Controversy ชิสเตอร์ไวท์กล่าวถึงประวัติศาสตร์นั้นในทำนองเดียวกัน นางกล่าวว่า ก่อนปี 34 ยังมีเด็ก ๆ และผู้เฒ่าที่ยังมิได้ยืมข่าวสารของพระคริสต์และของเหล่าสาวก และพระเจ้าในพระเมตตาของพระองค์ทรงประทานเวลาแก่พวกเขาเพื่อให้ได้เผชิญกับข่าวสารนั้นก่อนการทำลายเยรูซาเล็ม นางชี้ให้เห็น เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงกระทำ ว่าการทำลายเยรูซาเล็มเป็นภาพประกอบถึงอวสานของโลก

ประวัติศาสตร์นั้นเป็นภาพล่วงหน้าของประวัติศาสตร์เดียวกันกับที่นางกำลังกล่าวถึง เมื่อกฎหมายวันอาทิตย์มาถึงสหรัฐอเมริกา และข่าวสารถูกนำไปยังคริสตจักรที่ล้มลงในที่สุด บุตรทั้งหลายของพระเจ้าซึ่งบัดนี้อยู่ในบาบิโลน จะไม่ต้องรับผิดชอบต่อการปฏิเสธที่คริสตจักรของพวกเขาหรือบรรพบุรุษของพวกเขาได้กระทำไว้ในศตวรรษที่ 19.

หลายคนได้ลู่ถึงวัยแห่งความรับผิดชอบแล้วนับตั้งแต่ข่าวสารเหล่านี้ได้ถูกประกาศออกไป และความสว่างได้ฉายมายังพวกเขา และพวกเขาได้รับสิทธิพิเศษให้เลือกชีวิตหรือความตาย บางคนได้เลือกชีวิต และได้ยื่นหยัดร่วมกับบรรดาผู้ที่กำลังเฝ้าคอยองค์พระผู้เป็นเจ้าของตน และรักษาพระบัญญัติทั้งสี่ของพระองค์ ข่าวสารที่สามจะต้องกระทำกิจของมัน ทุกคนจะต้องถูกทดสอบด้วยข่าวสารนั้น และบรรดาผู้ล้ำค่าจะต้องถูกเรียกให้ออกมาจากองค์กรทางศาสนา อานาจอันทรพลังหนึ่งกระตุนผู้ที่ซื่อสัตย์จริงใจ ขณะที่การสำแดงแห่งฤทธิ์เดชของพระเจ้าทำให้ญาติพี่น้องและมิตรสหายอยู่ในความกลัวและการยับยั้งไว้

และพวกเขาไม่กล้า

ทั้งไม่มีอำนาจที่จะขัดขวางผู้ที่รู้สึกถึงพระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้าที่มีอยู่เหนือพวกเขา เสียงเรียกครั้งสุดท้ายถูกนำไปแม้กระทั่งถึงบรรดาทาสยาจกน และผู้เคร่งศาสนาในหมู่พวกเขา ด้วยถ้อยคำอันถ่อมตน ก็กลับบทเพลงแห่งความชื่นชมยินดีอย่างล้นพ้นออกมา เมื่อมองเห็นความหวังแห่งการปลดปล่อยอันเป็นสุขของตน และนายของพวกเขาก็ไม่อาจยับยั้งพวกเขาได้ เพราะความหวาดกลัวและความพิศวงทำให้นายเหล่านั้นนิ่งเงียบ อัครอัครยอันยิ่งใหญ่ถูกกระทำ คนเจ็บป่วยได้รับการรักษา และหมายสำคัญกับการอัครอัครยทั้งหลายก็ติดตามบรรดาผู้เชื่อ พระเจ้าทรงอยู่ในพระราชกิจนั้น และวิสุทธิชนทุกคน โดยไม่หวาดหวั่นต่อผลที่จะตามมา ก็ดำเนินตามความเชื่อมั่นแห่งมโนธรรมของตนเอง และเข้าร่วมกับบรรดาผู้ที่รักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเจ้า และพวกเขาประกาศข่าวสารที่สามออกไปอย่างกึกก้องด้วยฤทธิ์เดช ข้าพเจ้าเห็นว่าข่าวสารที่สามจะสิ้นสุดลงด้วยฤทธิ์เดชและกำลังอันยิ่งใหญ่ ซึ่งเหนือกว่าการร้องประกาศยามเที่ยงคืนอย่างมากมาย

ในสองย่อหน้านี้ นี่เป็นครั้งที่สองที่นางได้เปรียบเทียบประวัติศาสตร์ของเรา ณ วิภฤตฤกฏหมายวันอาทิตย์ในวาระสุดท้ายของโลก กับประวัติศาสตร์ของเสียงร้องยามเที่ยงคืน ครั้งแรกนั้น นางกล่าวว่าทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์แห่งวิวรณ์ 18 เข้าร่วมกับทูตสวรรค์องค์ที่สาม ตั้งที่เสียงร้องยามเที่ยงคืนได้เข้าร่วมกับทูตสวรรค์องค์ที่สอง แม้ว่านางกำลังกล่าวถึงประวัติศาสตร์ของวิภฤตฤกฏหมายวันอาทิตย์อย่างชัดเจน แต่นางก็กำลังใช้ประวัติศาสตร์ของทูตสวรรค์องค์ที่สองเป็นจุดอ้างอิงอย่างเด่นชัด ทั้งสองเป็นประวัติศาสตร์ที่ขนานกัน

“ผู้รับใช้ของพระเจ้า ผู้ทรงได้รับฤทธิ์อำนาจจากเบื้องบน โดยที่ใบหน้าของพวกเขาสว่างไสวและเปล่งประกายด้วยการถวายตนอย่างบริสุทธิ์ ได้ออกไปปฏิบัติหน้าที่ของตน และประกาศข่าวสารจากสวรรค์ บรรดาจิตวิญญาณซึ่งกระจัดกระจายอยู่ทั่วหมู่คณะทางศาสนาต่าง ๆ ได้ตอบรับต่อเสียงเรียกนั้น และผู้มีค่าทั้งหลายก็ถูกเร่งให้ออกมาจากคริสตจักรที่ถูกกำหนดไว้เพื่อความพินาศ ตั้งที่โลทถูกเร่งให้ออกมาจากเมืองโสโดมก่อนการทำลายเมืองนั้น”

เมื่อกำลังถึงการทรงเรียกให้ออกมาจากบาบิโลน ไม่ว่าจะในวาระอวสานของโลกหรือในข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สอง โลทเป็นสัญลักษณ์ของประวัติศาสตร์นั้นและการทำลายเมืองโสโดม.

หากท่านเข้าใจ Daniel 11 อย่างถูกต้อง ในข้อ 41 กษัตริย์ฝ่ายเหนือเข้าสู่แผ่นดินอันรุ่งโรจน์ และคนเป็นอันมากถูกโค่นล้ม แต่ “คนเหล่านี้จะพ้นจากมือของเขา คือ Edom, Moab, และหัวหน้าของบุตรทั้งหลายแห่ง Ammon” Moab และ Ammon เป็นบุตรของธิดาทั้งสองของ Lot ครอบครัวของ Lot เป็นภาพแทนของผู้ที่พ้นจากมือของสันตะสำนักในวิภฤตฤกฏหมายวันอาทิตย์

ซิสเตอร์ไว้ที่ใช้สัญลักษณ์นี้ คริสตจักรทั้งหลายที่ล้มลงแล้วถูกแทนโดยโลท และบรรดาผู้ล้ำค่าถูกเร่งให้ออกมาจากคริสตจักรที่ต้องพินาศนั้น ดังเช่นที่โลทถูกเร่งให้ออกมาจากเมืองโสโดมก่อนการทำลายของนาง ประชากรของพระเจ้าได้รับการจัดเตรียมและเสริมกำลังโดยพระสิริอันเลิศซึ่งเสด็จลงมาเหนือพวกเขาอย่างอุดมบริบูรณ์ เพื่อเตรียมพวกเขาให้สามารถอดทนผ่านโมงยามแห่งการทดลองได้ มีเสียงมากมายได้ยินอยู่ทุกแห่งหน กล่าวไว้ว่า “นี่แหละคือความอดทนของธรรมิกชน; นี่แหละคือผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และความเชื่อของพระเยซู”

ขณะที่นางกำลังกล่าวถึงการทรงเรียกให้ออกจากบาบิโลนในวาระสุดท้ายของโลก นางได้ใช้ประวัติของชาวทูตสวรรค์องค์ที่สอง ในช่วงเวลาของขบวนการมิลเลอไรต์เพื่อพรรณนาถึงการทรงเรียกนั้น ชาวทูตสวรรค์องค์ที่สองเป็นการทรงเรียกให้ออกจากบาบิโลน และประวัติศาสตร์นี้เป็นแบบอย่างเชิงสัญลักษณ์ของประวัติศาสตร์แห่งวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์

หนึ่งในข้อพระคัมภีร์ที่เอลเลน ไวท์ใช้เพื่อพรรณนาประวัติศาสตร์นี้ คือเรื่องของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ เราจะอ่านจากปฐมกาล 19:1-11 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวของโลก

ครั้นถึงเวลาเย็น ทูตสวรรค์สององค์นั้นก็มายังเมืองโสโดม และโหลหนึ่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม เมื่อโหลเห็นท่านทั้งสอง ก็ลุกขึ้นไปต้อนรับ และก้มกราบหน้าลงถึงดิน แล้วกล่าวว่า “ขอท่านทั้งหลายผู้เป็นนายของข้าพเจ้า โปรดแวะเข้าไปในเรือนของผู้รับใช้ของท่าน พักค้างคืนและล้างเท้าของท่าน แล้วพรุ่งนี้ท่านจะลุกขึ้นแต่เช้าและออกเดินทางต่อไป” แต่ท่านทั้งสองกล่าวว่า “เรามีได้ เราจะพักอยู่ที่ถนนตลอดคืน” โหลจึงรบเร้าอย่างยืง ท่านทั้งสองจึงแวะเข้าไปหาเขาและเข้าไปในเรือนของเขา แล้วเขาจัดงานเลี้ยงให้ท่านทั้งสอง และอบขนมปังไว้เชื้อ และท่านทั้งสองก็รับประทาน แต่ก่อนที่ท่านทั้งสองจะเอนกายลงนอน ชาวเมืองคือชาวโสโดม ทั้งคนแก่และคนหนุ่ม ประชาชนทั้งสี่นจากทุกสารทิศ ได้ล้อมเรือนไว้รอบด้าน และเขาทั้งหลายร้องเรียกโหลว่า “ชายที่เข้ามาหาเจ้าในคืนนี้อยู่ที่ไหน จงพาพวกเขาออกมาหาเรา เพื่อเราจะได้รู้จักเขา” โหลจึงออกไปหาพวกเขาที่ประตู และปิดประตูไว้ข้างหลังตน แล้วกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าขอร้อง อธิษฐานขอความชั่วร้ายเช่นนี้เลย ดูเถิด ข้ามีบุตรสาวสองคนที่ยังไม่เคยรู้จักชาย ขอให้ข้านำพวกนางออกมาหาท่านทั้งหลาย และท่านจะกระทำแก่นางตามที่เห็นชอบในสายตาของท่านก็ได้ แต่ขออย่ากระทำการสิ่งใดแก่ชายเหล่านี้เลย เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงได้เข้ามาอยู่ใต้ร่มหลังคาของข้า” แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า “ถอยไป” แล้วกล่าวอีกว่า “เจ้าคนนี่เข้ามาอาศัยอยู่ชั่วคราวแท้ ๆ ยังจะทำตัวเป็นผู้พิพากษาอีก บัดนี้เราจะจัดการกับเจ้าให้หนักยิ่งกว่าพวกนั้น” แล้วเขาทั้งหลายก็คุกคามชายคนนั้น คือโหล อย่างรุนแรง และเข้ามาใกล้จะพังประตู แต่ชายเหล่านั้นยืนมือออกไป จุดโหลเข้าไปในเรือนมาหาตน และปิดประตู แล้วเขาทั้งสองก็ตีบรรดาชายที่อยู่ที่ประตูเรือนนั้นให้ตบอด หิงผู้น้อยและผู้ใหญ่ จนพวกเขาเหน็ดเหนื่อยในการคล่าหาประตู

การทดสอบที่ดำเนินไปเป็นลำดับและช่วงเวลาแห่งการรอคอย

ซิสเตอร์ไวท์กล่าวถึงกระบวนการทดสอบที่ดำเนินไปเป็นลำดับขั้นในสมัยของพระคริสต์และในสมัยของพวกมิลเลอไรต์ ซึ่งเป็นภาพประกอบของกระบวนการทดสอบที่ดำเนินไปเป็นลำดับขั้นสำหรับเรา ใน Early Writings, หน้า 259 เธอกล่าวว่า:

“บรรดาผู้ที่ไม่ยอมรับข่าวสารของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ย่อมไม่ได้รับประโยชน์จากคำสั่งสอนของพระเยซู และย่อมไม่ได้รับประโยชน์จากการทรงปฏิบัติพันธกิจของพระคริสต์ในสถานนมัสการเบื้องบนด้วย” แล้วต่อมาเธอก็บอกว่า “บรรดาผู้ที่มีได้รับข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง ย่อมไม่ได้รับประโยชน์จากข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สอง และย่อมไม่ได้รับประโยชน์จากเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนด้วย”

ในข้อความตอนนั้นใน Early Writings, 259 เมื่อประตูถูกปิดลงในสมัยของพระคริสต์ พวกยิวก็ตกอยู่ในความมืดมิดและความตบอดอย่างสิ้นเชิง

ประวัติศาสตร์ของคณะมิลเลอไรต์เกี่ยวกับทูตสวรรค์องค์ที่สอง คือประวัติศาสตร์ของโหล ทูตสวรรค์สององค์เข้ามาในเมือง (มิถุนายน 1842) ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองมาถึง และโหลให้ท่านทั้งสองพักค้างคืน (ช่วงเวลาแห่งการคอย) มีการพิพากษา และแล้วประตูก็ปิดลง (22 ตุลาคม

1844)

เราจะพิจารณาประวัติศาสตร์ในพระคัมภีร์อีกตอนหนึ่ง
ซึ่งช่วงเวลาแห่งการชกช้านั้นสอดคล้องกับประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์
ก่อนที่จะรวบรวมเรื่องนี้เข้าด้วยกัน.

โมเสส พระวิหาร และช่วงเวลาแห่งการรอคอย

เหตุการณ์ถัดไปคือการที่โมเสสได้รับคำสั่งเกี่ยวกับการสร้างสถานบริสุทธิ์และพระราชบัญญัติ.

“ครั้นถึงวันที่เจ็ด ซึ่งเป็นวันสะบาโต โมเสสก็ถูกทรงเรียกให้ขึ้นไปในเมฆนั้น
เมฆทึบได้เปิดออกต่อหน้าต่อตาชนชาติอิสราเอลทั้งสิ้น
และพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ปรากฏออกมาประหนึ่งไฟที่เผาผลาญ
'และโมเสสเข้าไปท่ามกลางเมฆนั้น และขึ้นไปบนภูเขา และโมเสสอยู่บนภูเขานั้นสี่สิบวันสี่สิบคืน'
บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ, 313, 314.

การคอยอยู่บนภูเขาสี่สิบวันนั้นมิได้นับรวมระยะเตรียมพร้อมหกวันด้วย

ในระหว่างประวัติศาสตร์นี้ โมเสสใช้เวลา 46 วันในการรับคำสั่งและเกี่ยวกับการก่อสร้างพระวิหาร

ซึ่งเป็นภาพคู่ขนานกับระยะเวลา 46 ปีตั้งแต่ปี 1798 ถึง 1844

เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกตั้งพระวิหารฝ่ายมิลเลอไรต์ขึ้น และกับระยะเวลา 46

ปีแห่งการบูรณะพระวิหารโดยเฮโรดตั้งที่กล่าวไว้ในยอห์น 2:20 ตลอดจนโครโมโซม 46

แห่งของพระวิหารมนุษย์ ในช่วงหกวันนั้น โยชูวาอยู่กับโมเสส

และทั้งสองได้รับประทานมานาและดื่มจากธารน้ำที่ไหลลงมาจากภูเขา

โยชูวาไม่ได้เข้าไปในเมฆพร้อมกับโมเสส แต่คงอยู่ภายนอก

รับประทานและดื่มทุกวันขณะรอคอยการกลับมาของโมเสส ส่วนโมเสสอดอาหารตลอดสี่สิบวันนั้น

ระหว่างที่โมเสสพำนักอยู่บนภูเขา เขาได้รับคำสั่งเกี่ยวกับการก่อสร้างสถานนมัสการแห่งหนึ่ง

ซึ่งในการนั้นการทรงสถิตของพระเจ้าจะสำแดงออกเป็นพิเศษ ” และให้พวกเขาทำสถานบริสุทธิ์สำหรับเรา

เพื่อเราจะได้อยู่ท่ามกลางพวกเขา” (Exodus 25:8) เป็นพระบัญชาของพระเจ้า

ตรงนี้เองที่เราพบว่าเลข 46 ถูกเชื่อมโยงกับการก่อสร้างพระวิหาร.

เราจะอ่านจากพระธรรมอพยพ และสังเกตเห็นช่วงเวลาแห่งการคอยอยู่ในเรื่องนี้

เนื่องจากช่วงเวลาดังกล่าวเป็นภาพลวงหน้าของเวลาแห่งการคอยอยู่ในสมัยของพระคริสต์ ของพวกมิลเลอไรต์

และในวาระสุดท้ายของโลก

เวลาแห่งการคอยอยู่นั้นก่อให้เกิดสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้สามารถประกาศเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน

และทำให้เกิดผู้นมัสการสองจำพวกได้ หากปราศจากเวลาแห่งการคอยอยู่

พลวัตของประวัติศาสตร์นั้นย่อมจะไม่ถูกจัดวางไว้สำหรับสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์จะทรงกระทำ ณ

เสียงร้องเวลาเที่ยงคืน เราจำเป็นต้องเห็นว่าเวลาแห่งการคอยอยู่นั้นเป็นตัวแทนของสิ่งใด

พระองค์ตรัสกับโมเสสว่า จงขึ้นมาหาพระยาห์เวห์ คือเจ้า อาโรน นาตบ และอาบิฮู
กับผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนแห่งอิสราเอล และจงนมัสการอยู่แต่ไกล . . . โมเสสจึงเอาโลหิตครึ่งหนึ่งใส่ไว้ในชาม
และโลหิตอีกครั้งหนึ่งนั้นประพรมบนแท่นบูชา แล้วท่านเอาหนังสือพันธสัญญามาอ่านให้ประชาชนฟัง
และพวกเขา กล่าวว่า พระยาห์เวห์ตรัสสิ่งใดไว้ พวกข้าพเจ้าจะกระทำตาม และจะเชื่อฟัง
โมเสสจึงเอาโลหิตนั้นประพรมประชาชน และกล่าวว่า ดูเถิด นี่คือโลหิตแห่งพันธสัญญา
ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ทรงกระทำไว้กับท่านทั้งหลายตามถ้อยคำทั้งสิ้นเหล่านี้ อพยพ 24:1, 6-8

ช่วงเวลา 46 วันนี้ คือเวลาแห่งการรอคอย

ซึ่งเป็นเวลาที่องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังทรงเข้าสู่พันธสัญญากับประชากรกลุ่มหนึ่ง

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเข้าสู่พันธสัญญากับพวกมิลเลอไรต์ในประวัติศาสตร์นี้หรือไม่? ใช่.

พระองค์ทรงเข้าทำพันธสัญญากับคริสตจักรคริสเตียนในวันเพ็นเทคอสต์ในสมัยของพระคริสต์หรือไม่? ใช่.

ดังนั้น ช่วงเวลาแห่งการรอคอยนี้จึงเป็นหนึ่งในหมุดหมายแห่งการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเข้าทำพันธสัญญากับชนชาติหนึ่ง

และพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงขึ้นมาหาเรานบนภูเขา และคอยอยู่ที่นั่น แล้วเราจะให้แผ่นศิลาแก่เจ้า ทั้งธรรมบัญญัติและบัญญัติซึ่งเราได้เขียนไว้ เพื่อเจ้าจะได้สอนเขาทั้งหลาย”
โมเสสก็ลุกขึ้นพร้อมกับโยชูวาผู้ปรนนิบัติของท่าน และโมเสสได้ขึ้นไปบนภูเขาของพระเจ้า ท่านกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่ทั้งหลายว่า “จงคอยอยู่ที่นั่นเพื่อเรา จนกว่าเราจะกลับมาหาท่านทั้งหลาย และดูเกิดอาโรนกับเฮอร็อยกับท่านทั้งหลาย ถ้าผู้ใดมีธุระเรื่องใด ก็ให้มาหาทั้งสองนั้น” แล้วโมเสสก็ขึ้นไปบนภูเขา และเมฆได้ปกคลุมภูเขานั้น พระสิริของพระยาห์เวห์ประทับอยู่บนภูเขาซีนาย และเมฆปกคลุมภูเขานั้นอยู่หกวัน ครั้นถึงวันที่เจ็ด พระองค์ทรงเรียกโมเสสจากท่ามกลางเมฆนั้น และภาพแห่งพระสิริของพระยาห์เวห์ในสายตาของบุตรหลานอิสราเอล ก็เป็นดั่งไฟที่เผาผลาญอยู่บนยอดภูเขา โมเสสจึงเข้าไปท่ามกลางเมฆนั้นและขึ้นไปบนภูเขา และโมเสสอยู่บนภูเขานั้นสี่สิบวันสี่สิบคืน อพยพ 24:12-18

ในประวัติของโมเสส เราเห็นช่วงเวลาแห่งการรอคอย ในช่วงเวลานี้

ศิลาสองแผ่นเป็นสัญลักษณ์ของพันธสัญญา

และองค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังทรงเข้าสู่พันธสัญญาและประทานคำสั่งแก่โมเสสเกี่ยวกับการก่อสร้างพระวิหาร

ตั้งแต่ปี 1798 ถึงปี 1844 ตลอดระยะเวลา 46 ปีนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกพระวิหารของมิลเลอไรต์ขึ้น เพื่อพระองค์จะได้เสด็จเข้าสู่พันธสัญญากับอิสราเอลยุคใหม่

ช่วงเวลาที่เราเพิ่งอ่านเกี่ยวกับโมเสสและเวลาที่ผู้ใหญ่ทั้ง 70 คนรอคอยนั้น

ในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์เรียกว่าเพนเทคอสต์—ห้าสิบวันหลังเทศกาลปัสกา

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำชับให้อิสราเอลถือการระลึกถึงเพนเทคอสต์นี้ตลอดไป ในพันธสัญญาใหม่

เพนเทคอสต์เป็นจุดสำคัญของคริสตจักรคริสเตียนยุคแรก โดยเป็นการระลึกถึงประวัติศาสตร์เดียวกันนี้

เราพบองค์ประกอบเดียวกันที่เพนเทคอสต์ในสมัยของพระคริสต์ ในประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอไรต์

และองค์ประกอบเหล่านี้จะเกิดขึ้นซ้ำอีกครั้งในวาระสุดท้ายของโลก

เทศกาลเพนเทคอสต์และช่วงเวลาแห่งการรอคอยในพันธสัญญาใหม่

ให้เราพิจารณาเทศกาลเพนเทคอสต์จากลูกา 24:44-52 ระหว่างเรื่องราวของทางไปเอมมาอูส.

ก่อนหน้านั้นในพระกิตติคุณลูกา สาวกสองคนที่กำลังเดินกับพระเยซูได้ทูลขอให้พระองค์ประทับอยู่กับพวกเขา

พระคัมภีร์ใช้คำว่า “คอยอยู่” มีช่วงเวลาแห่งการคอยอยู่ที่ถูกกำหนดไว้ ณ ที่นั้น

แต่เราต้องการชี้ให้เห็นช่วงเวลาแห่งการคอยอยู่อีกช่วงหนึ่งในเหตุการณ์เดียวกันนี้

และพระองค์ [พระเยซู] ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า

“ถ้อยคำเหล่านี้คือคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านเมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า

บรรดาสิ่งสารพัดซึ่งได้เขียนไว้เกี่ยวกับเราในธรรมบัญญัติของโมเสส ในบรรดาผู้เผยพระวจนะ

และในหนังสือสดุดีนั้น จำต้องสำเร็จครบถ้วน” แล้วพระองค์ทรงเปิดความเข้าใจของเขา

เพื่อให้เขาเข้าใจพระคัมภีร์ และตรัสแก่เขาว่า “มีเขียนไว้ดังนี้ และพระคริสต์จำต้องทนทุกข์ และเป็นขึ้นจากความตายในวันที่สาม และการกลับใจใหม่กับการทรงยกบาปนั้น จะต้องประกาศในพระนามของพระองค์แก่บรรดาประชาชาติทั้งปวง โดยเริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม และท่านทั้งหลายเป็นพยานในเหตุการณ์เหล่านี้ และดูเถิด เราจะส่งพระสัญญาแห่งพระบิดาของเรามาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าท่านจะได้รับการสวมทับด้วยฤทธิ์เดชจากเบื้องบน”

ช่วงเวลาแห่งการรอคอยถูกกำหนดไว้โดยพระบัญชาให้คอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อรับฤทธิ์เดช ณ ที่นี้เองที่การเสริมพลังแก่ชาวสาร์ถูกกระทำขึ้นสำหรับชาวมิลเลอไรต์

การคอยหมายถึงการรอคอย “ความสุขมีแก่ผู้ที่คอย” คอยอะไร? คอยฤทธิ์เดชเสริมกำลัง.

ท่านไม่อาจเข้าใจการเสริมกำลังแห่งเสียงร้องเที่ยงคืนได้อย่างถูกต้อง เว้นแต่ท่านจะเข้าใจช่วงเวลาแห่งการคอยอยู่ ซึ่งในเวลานั้นพวกเขาได้รับพระบัญชาให้รอคอยอุทยานภาพนั้น ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราว เพื่อให้ความสว่างซึ่งได้ถูกตั้งไว้เบื้องหลังท่านยังคงส่องสว่างต่อไป ท่านจำเป็นต้องเข้าใจประวัติศาสตร์ทั้งสี่นั้นทั้งหมด

ท่านอาจยังไม่เห็นว่าสิ่งนี้กำลังมุ่งไปสู่ที่ใด แต่พรุ่งนี้ทุกอย่างจะกระจ่างชัดขึ้น

คำพยากรณ์ทั้งสามและช่วงเวลาแห่งการคอยอยู่

คำพยากรณ์สามประการได้นำพวกมิลเลอไรต์ไปสู่ความเข้าใจผิด

ซึ่งก่อให้เกิดช่วงเวลาแห่งการชกซ้ำและความผิดหวังครั้งแรก

คำพยากรณ์เหล่านี้คือสามประการเดียวกันกับที่วิลเลียม

มิลเลอร์กล่าวว่าเขาได้รับให้เป็นจุดเริ่มต้นสำหรับการคำนวณ ได้แก่ 1335, 2520, และ 2300 วัน

หากท่านเข้าใจว่าเวลาล่าช้าเป็นองค์ประกอบเฉพาะประการหนึ่งของเสียงร้องเที่ยงคืน

ท่านก็ต้องถามว่าอะไรเป็นเหตุให้เกิดเวลาล่าช้านั้น คำตอบคือคำพยากรณ์เรื่องเวลาทั้งสามประการนี้ ได้แก่ 1335, 2520, และ 2300.

หากท่านปฏิเสธคำพยากรณ์เรื่อง 2520 และ 1335 ท่านก็กำลังปฏิเสธเสียงร้องเที่ยงคืน

และตกลงจากทางเดินสู่โลกชั่วเบื้องล่างนั้น

นั่นคือจุดที่เรากำลังมุ่งไปท่ามกลางทั้งหมดนี้.

พวกเขาคอยอยู่ เพราะพวกเขาจำต้องรอคอยอุทยานภาพจากเบื้องบน และในประวัติศาสตร์ของมิลเลอไรต์ อุทยานภาพนั้นคือเสียงร้องยามเที่ยงคืน.

แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าท่านจะได้รับการสวมทับด้วยฤทธิ์เดชจากเบื้องบน แล้วพระองค์ทรงนำเขาออกไปไกลจนถึงหมู่บ้านเบธานี และทรงยกพระหัตถ์ขึ้นอวยพรเขา และอยู่มา ขณะเมื่อพระองค์กำลังทรงอวยพรเขาอยู่นั้น พระองค์ก็ทรงจากเขาไป และถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์ และเขาทั้งหลายก็มีสการพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มด้วยความชื่นชมยินดียิ่ง ลูคา 24:44-52

เบธานีเป็นชานเมืองของกรุงเยรูซาเล็ม อยู่ห่างออกไปจากตัวเมืองประมาณหนึ่งไมล์ครึ่ง ในสมัยของพระเยซู ระยะเวลาเช่นนี้นับว่ามีความสำคัญไม่น้อย เพราะผู้คนเดินทางไปทุกแห่งด้วยการเดินเท้า

เบธานีหมายความว่า “เรือนของคนยากจน”

สถานที่ซึ่งพระเยซูทรงโปรดประทับอยู่มากที่สุดคือหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อาศัยของลาซารัส มารีย์ และมารธา

เป็นที่ควรสังเกตว่า การเสด็จเข้าสู่กรุงอย่างมีชัยนั้นเป็นเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ที่ซิสเตอร์ไวท์ใช้เพื่อพรรณนาถึงเสียงร้องยามเที่ยงคืน

ก่อนที่พระเยซูจะเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มในการเสด็จเข้าอย่างมีชัย พระองค์ทรงพำนักอยู่ที่เบธานี คือบ้านของคนยากจน มีช่วงเวลาแห่งการคอยอยู่ก่อนการเสด็จเข้าอย่างมีชัย เช่นเดียวกับที่มีช่วงเวลาแห่งการคอยอยู่ก่อนเสียงร้องเที่ยงคืน ประวัติศาสตร์ทั้งสองนั้นดำเนินขนานกัน แต่เรายังคงกำลังกล่าวถึง ลูกา 24:44-52 และการรอคอยกับการคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม

ในหนังสือ *Early Writings* หน้า 247 กล่าวถึงประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์ ซิสเตอร์ไวท์กล่าวว่า:

บรรดาผู้ที่ผิดหวังได้เห็นจากพระคัมภีร์ว่าพวกเขาอยู่ในช่วงเวลาแห่งการรอคอย และพวกเขาจะต้องเฝ้าคอยการสำเร็จของนิมิตนั้นด้วยความอดทน หลักฐานเดียวกันซึ่งนำพวกเขาให้เฝ้าคอยองค์พระผู้เป็นเจ้าของตนในปี 1843 ก็ทำให้พวกเขาคาดหมายถึงพระองค์ในปี 1844.

ณ เวลาแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืน ความเข้าใจในพระคัมภีร์ของชาวมิลเลอไรต์ได้ถูกเปิดออก.

“บรรดาผู้ที่ผิดหวัง” จากความผิดหวังครั้งแรกได้เห็นจากพระคัมภีร์ว่าพวกเขาอยู่ในช่วงเวลาแห่งการล่าช้า และหลักฐานเดียวกันซึ่งได้นำพวกเขาให้พยากรณ์ว่าพระเจ้าจะเสด็จกลับมาในปี 1843 บัดนี้ก็พิสูจน์ถึงปี 1844.

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งใดเพื่อพวกเขา? พระองค์ทรงเปิดความเข้าใจของพวกเขา ประวัตินี้เป็นประวัติที่ขนานกันกับของเหล่าสาวก

ช่วงเวลาที่ยาโคบคอยท่า และพันธสัญญา

มีช่วงเวลาแห่งการรอคอยอยู่ในเรื่องราวของยาโคบ ช่วงเวลาแห่งการรอคอยนี้สองให้เห็นความจริงเชิงพยากรณ์หลายประการ แม้ว่าเราจะกล่าวถึงเพียงบางส่วนของความจริงเหล่านั้นเท่านั้น

ปฐมกาล บทที่ 28 เริ่มตั้งแต่ข้อ 10 แสดงให้เห็นว่าเรื่องราวของยาโคบเป็นภาพล่วงหน้าถึงอวสานของโลก บุตรทั้งหลายของยาโคบเป็นตัวแทนของคน 144,000 ในวาระสุดท้ายของโลก

ยาโคบมีบุตรจากสตรีสี่คน—ภรรยาสองคนคือ ราเชลและเลอาห์ และนางสนมสองคน เขาจำต้องทำงานเพื่อภรรยาของตน: 2520 วันสำหรับเลอาห์ และ 2520 วันสำหรับราเชล ในเรื่องราวของยาโคบ เราเห็นทั้งสองช่วงเวลา 2520 ซึ่งเป็นภาพแทนของราชอาณาจักรฝ่ายเหนือและราชอาณาจักรฝ่ายใต้

ยาโคบเป็นสัญลักษณ์ของประวัติศาสตร์ฝ่ายมิลเลอไรต์และของคนทั้ง 144,000 เรื่องราวของเขาควรให้ความกระจ่างแก่เราในวาระสุดท้ายของโลก

และยาโคบก็ออกจากเบเออร์เซบา มุ่งหน้าไปยังฮาราน และเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่ง จึงพักค้างคืนที่นั่น เพราะดวงอาทิตย์ตกแล้ว เขาจึงหยิบก้อนหินจากที่นั่นมาทำเป็นหมอนหนุนศีรษะ และนอนลง ณ ที่นั่น แล้วเขาก็ฝัน และดูเกิด มีบันไดอันหนึ่งตั้งอยู่บนแผ่นดิน ปลายยอดของบันไดนั้นถึงฟ้าสวรรค์ และดูเกิด บรรดาทูตสวรรค์ของพระเจ้ากำลังขึ้นลงอยู่บนนั้น และดูเกิด องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับอยู่เบื้องบนบันไดนั้น และตรัสว่า เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของอับราฮัมบิดาของเจ้า และเป็นพระเจ้าของอิสอัค แผ่นดินซึ่งเจ้านอนอยู่นี้ เราจะยกให้แก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้า และเชื้อสายของเจ้าจะมากมายดุจผงคลีดิน และเจ้าจะแผ่ขยายออกไปทางตะวันตก ทางตะวันออก

ทางเหนือ และทางใต้

และบรรดาตระกูลทั้งสี่ของแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้าและเพราะเชื้อสายของเจ้า และดูเถิด เราอยู่กับเจ้า และจะคุ้มครองเจ้าไว้ในทุกแห่งที่เจ้าไป และจะพาเจ้ากลับมายังแผ่นดินนี้อีก เพราะเราจะไม่ละทิ้งเจ้า จนกว่าเราจะกระทำสิ่งที่เราได้กล่าวแก่เจ้าไว้ในวันสำเร็จ ปฐมกาล 28:10-15

องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังทรงเข้าสู่พันธสัญญากับยาโคบ

เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเข้าสู่พันธสัญญากับโมเสสและอิสราเอล ก็มีช่วงเวลาแห่งการรอคอย;

เมื่อพระองค์ทรงเข้าสู่พันธสัญญากับยาโคบ ก็มีช่วงเวลาแห่งการรอคอย;

เมื่อพระองค์ทรงเข้าสู่พันธสัญญากับอิสราเอลยุคใหม่ในประวัติศาสตร์ของมิลเลอไรต์

ก็มีช่วงเวลาแห่งการรอคอย; และเมื่อพระองค์ทรงเข้าสู่พันธสัญญากับคริสตจักรคริสเตียนในวันเพ็นเทคอสต์ ก็มีช่วงเวลาแห่งการรอคอย.

ในเรื่องนี้ ระหว่างช่วงเวลาแห่งการรอคอย

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดความเข้าใจของประชากรของพระองค์ต่อพระวามะของพระองค์

ซึ่งมีบันไดที่ทูตสวรรค์ขึ้นและลงเป็นสัญลักษณ์—เป็นสัญลักษณ์แห่งการสื่อสารระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์.

ยาโคบก็ตื่นขึ้นจากหลับของตน และกล่าวว่า “แน่ทีเดียว พระยาห์เวห์สถิตอยู่ในสถานที่นี้

และข้าพเจ้ามิได้รู้เลย” และท่านก็เกิดความครั่นคร้าม จึงกล่าวว่า “สถานที่นี้น่าครั่นคร้ามเพียงใด!

ที่นี่มิใช่ถิ่นใดนอกจากพระนิเวศของพระเจ้า และนี่คือประตูแห่งสวรรค์” ปฐมกาล 28:16-17

เมื่อเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืนดังขึ้น

พรหมจารีชาวมิลเลอไรต์กำลังตื่นขึ้นและกำลังกลายเป็นพระนิเวศของพระเจ้า

พระองค์กำลังทรงเข้าสู่พันธสัญญากับพวกเขา ทรงทำให้พวกเขาเป็นอิสราเอลยุคปัจจุบัน

ยาโคบจึงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และนำก้อนหินซึ่งท่านได้หนุนศีรษะไว้ขึ้นมาตั้งขึ้นเป็นเสาศักดิ์สิทธิ์

แล้วเทน้ำมันลงบนยอดของมัน และท่านเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า เบธเอล แต่เดิมชื่อเมืองนั้นเรียกว่า ลูซ

ปฐมกาล 28:18-19

“ลูซ” ถูกเปลี่ยนแปลงไป พวกมิลเลอไรต์มิได้เป็นประชากรของพระเจ้าในปี 1798

ประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอไรต์คือประวัติศาสตร์แห่งวิถีที่พระองค์ทรงเข้าสู่พันธสัญญากับพวกเขา

และทรงกระทำให้พวกเขาเป็นประชากรของพระองค์ โดยทรงเปลี่ยนพวกเขาจาก “ลูซ” ให้เป็น “เบธเอล”

และยาโคบได้ปฏิญาณไว้ว่า “ถ้าพระเจ้าจะทรงสถิตกับข้าพเจ้า

และจะทรงพิทักษ์ข้าพเจ้าในทางที่ข้าพเจ้าไปนั้น และจะประทานอาหารให้ข้าพเจ้ากิน

และเสื้อผ้าให้ข้าพเจ้าสวมใส่ เพื่อให้ข้าพเจ้ากลับมาถึงเรือนบิดาของข้าพเจ้าโดยสวัสดิภาพแล้ว

พระยาห์เวห์จะทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า และศิลาก่อนนี้ ซึ่งข้าพเจ้าตั้งไว้เป็นเสาศักดิ์สิทธิ์นั้น

จะเป็นพระนิเวศของพระเจ้า และบรรดาสิ่งทั้งปวงที่พระองค์จะประทานแก่ข้าพเจ้านั้น

ข้าพเจ้าจะถวายหนึ่งในสิบแต่พระองค์อย่างแน่นอน” ปฐมกาล 28:20-22.

คำปฏิญาณของยาโคบคือการเข้าสู่พันธสัญญา

เขาทูลขอพระเจ้าให้ทรงรักษาเขาไว้ในหนทางนั้น—คือวิถีโบราณ—และประทานอาหารให้เขารับประทาน

ฝ่ายมิลเลอไรต์จะต้องรับประทานอาหารของตนเอง และไม่หวนกลับไปสู่ความโง่เขลาของโปรเตสแตนต์

หากเรายังคงรับประทานอาหารซึ่งพระเจ้าประทานแก่เรา

พระองค์ก็จะทรงดำรงพันธสัญญาของพระองค์กับเราไว้

อาหารและเสื้อผ้าในคำปฏิญาณของยาโคบเป็นสัญลักษณ์แห่งความจริงทั้งหลายบนแผนภูมิปี 1843 ซึ่ง Ellen White เรียกว่า ศิลานิรันดร์—ทางเก่าและอาหารนั่นเอง

“บันไดที่ยาโคบได้เห็นในนิมิตยามค่ำคืน ซึ่งฐานของบันไดนั้นตั้งอยู่บนแผ่นดินโลก และชั้นบนสุดทอดถึงฟ้าสวรรค์ชั้นสูงสุด พระเจ้าทรงประทับอยู่เหนือบันไดนั้น และพระสิริของพระองค์ส่องประกายอยู่เหนือทุกชั้น บรรดาทูตสวรรค์กำลังขึ้นและลงบนบันไดแห่งความรุ่งโรจน์เจิดจ้านี้ เป็นสัญลักษณ์แห่งการสื่อสารอันต่อเนื่องซึ่งดำรงอยู่ระหว่างโลกนี้กับสถานที่แห่งสวรรค์ พระเจ้าทรงกระทำพระประสงค์ของพระองค์ให้สำเร็จโดยผ่านการปฏิบัติการณ์ของทูตสวรรค์แห่งสวรรค์ ในการติดต่อสัมพันธ์กับมนุษยชาติอย่างต่อเนื่อง บันไดนี้เผยให้เห็นช่องทางการสื่อสารโดยตรงและสำคัญกับบรรดาผู้อยู่อาศัยบนโลกนี้ บันไดนั้นเป็นภาพแทนของพระผู้ไถ่ของโลก ซึ่งทรงเชื่อมโลกและสวรรค์เข้าด้วยกัน ทุกคนที่ได้เห็นหลักฐานและแสงสว่างแห่งความจริง และยอมรับความจริงนั้น โดยประกาศความเชื่อของตนในพระเยซูคริสต์ ย่อมเป็นมิชชันนารีในความหมายสูงสุดของคำนั้น เขาเป็นผู้รับชมทรัพย์แห่งสวรรค์ และเป็นหน้าที่ของเขาที่จะถ่ายทอดสิ่งเหล่านั้น ให้แพร่กระจายสิ่งที่เขาได้รับแล้ว” Fundamentals of Christian Education, 270.

เมื่อพระองค์ทรงเปิดความเข้าใจของพวกเขาในช่วงเวลาแห่งการรอคอยนั้น พระองค์ก็ทรงกระทำเช่นนั้นโดยการทรงส่งเหล่าทูตสวรรค์ขึ้นและลงตามบันได.

หากท่านได้รับความจริงแล้ว ท่านย่อมมีความรับผิดชอบที่จะแบ่งปันความจริงนั้น หากท่านปฏิบัติความรับผิดชอบของท่านให้สำเร็จ ท่านก็จะกลายเป็นบันได—ช่องทางแห่งการสื่อสาร เราถูกทรงเรียกให้เป็นช่องทางนั้น

“บันไดนั้นเป็นสัญลักษณ์แทนพระคริสต์; พระองค์ทรงเป็นช่องทางแห่งการติดต่อระหว่างสวรรค์กับแผ่นดินโลก และเหล่าทูตสวรรค์ก็ขึ้นและลงไปมาในการสัมพันธ์ติดต่ออย่างต่อเนื่องกับเผ่าพันธุ์ที่ล้มลงแล้ว ถ้อยคำของพระคริสต์ที่ตรัสแก่นาธานเอลนั้นสอดคล้องกับภาพของบันได เมื่อพระองค์ตรัสว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ต่อไปท่านจะเห็นสวรรค์เปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงเหนือบุตรมนุษย์’ ณ ที่นี้ พระผู้ไถ่ทรงระบุพระองค์เองว่าเป็นบันไดสลัก ซึ่งทำให้การติดต่อระหว่างสวรรค์กับแผ่นดินโลกเป็นไปได้” Review and Herald, November 11, 1890.

ยากอบมีช่วงเวลาแห่งการคอยอยู่; เขาคอยอยู่และฝันเห็นบันได ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงเปิดความเข้าใจในพระวามะของพระองค์แก่ชนชาติของพระองค์ในระหว่างช่วงเวลาแห่งการคอยอยู่นั้น ในประวัติการณ์นี้ องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังทรงเข้าสู่พันธสัญญาที่มั่นคงกับชนชาติของพระองค์ ทรงนำพวกเขาออกจากกบฏและทรงกระทำให้พวกเขาเป็นเบธเอล—พระนิเวศของพระเจ้า!

ช่องทางแห่งการสื่อสารซึ่งทูตสวรรค์ที่ขึ้นและลงบนบันไดอันหมายถึงพระคริสต์เป็นผู้แทนไว้ นั้นได้รับการนำเสนอไว้ในพระธรรมเศคาริยาห์ด้วย ซิสเตอร์ไวท์ได้กล่าวข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ใน Review and Herald, July 20, 1897 แม้ว่านางจะใช้สัญลักษณ์ที่แตกต่างออกไปก็ตาม

“ผู้ที่ได้รับการเจิมซึ่งยืนอยู่ข้างองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งทั่วทั้งพิภพ ดำรงตำแหน่งที่ครึ่งหนึ่งเคยปรทานแก่ซาตานในฐานะครูผู้ปกคลุม โดยบรรดาสิ่งทรงสร้างบริสุทธิที่แวดล้อมพระที่นั่งของพระองค์”

“บรรดาผู้บริสุทธิ” คืออะไร? คือทูตสวรรค์ “โดยบรรดาผู้บริสุทธิซึ่งห้อมล้อมพระที่นั่งของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดำรงการสื่อสารอย่างต่อเนื่องกับชาวโลก” นั่นคือลำดับบันได เพียงแต่ว่า ณ ที่นี้ ซิสเตอร์ไวท์จะไม่ใช้บันไดเป็นสัญลักษณ์

“น้ำมันสีทองเป็นสัญลักษณ์แห่งพระคุณ
ซึ่งโดยพระคุณนั้นพระเจ้าทรงบำรุงประทีปของผู้เชื่อให้มีน้ำมันอยู่เสมอ
เพื่อว่าประทีปนั้นจะไม่ริบหรี่และดับไป
หากมิใช่เพราะน้ำมันบริสุทธิ์นี้ถูกเทลงมาจากสวรรค์ผ่านทางข่าวสารแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า
บรรดาอำนาจฝ่ายความชั่วก็จะมีอำนาจควบคุมมนุษย์โดยสิ้นเชิง”

พระเจ้าทรงถูกลบหลู่เมื่อเราไม่ยอมรับข่าวสารที่พระองค์ทรงส่งมายังเรา
ด้วยเหตุนี้เราจึงปฏิเสธน้ำมันทองคำซึ่งพระองค์ทรงประสงค์จะเทลงในจิตวิญญาณของเรา
เพื่อจะส่งต่อไปยังผู้ที่อยู่ในความมืด เมื่อเสียงเรียกมาว่า “ดูเถิด เจ้าปาวมาแล้ว; จงออกไปพบเขาเถิด”
บรรดาผู้ที่มิได้รับน้ำมันศักดิ์สิทธิ์ ผู้ที่มีได้ทะนุถนอมพระคุณของพระคริสต์ไว้ในใจของตน
จะพบว่าเช่นเดียวกับหญิงพรหมจารีโง่เขลา พวกเขาไม่พร้อมที่จะไปพบองค์พระผู้เป็นเจ้าของตน
พวกเขาไม่มีอำนาจในตนเองที่จะได้น้ำมันนั้นมา และชีวิตของพวกเขา ก็พังทลายลง
แต่หากมีการทูลขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า หากเราวิงวอนเหมือนดังที่โมเสสได้กระทำว่า
“ขอทรงสำแดงพระสิริของพระองค์แก่ข้าพระองค์” ความรักของพระเจ้าจะหลั่งไหลท่วมท้นอยู่ในใจของเรา
โดยท่อทองคำ น้ำมันทองคำจะถูกส่งมายังเรา “มิใช่ด้วยกำลัง หรือด้วยฤทธิ์เดช
แต่มิใช่โดยพระวิญญาณของเรา’ พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้”
โดยการรับคำสั่งแสงอันเจิดจ้าของดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม
บุตรทั้งหลายของพระเจ้าจึงส่องสว่างเป็นดวงประทีปในโลก Review and Herald, July 20, 1897.

ในเรื่องราวของยาโคบ เรามีเรื่องราวของประวัติศาสตร์มิลเลอไรต์ มีช่วงเวลาแห่งการรอคอย
และเขามองเห็นบันไดซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งการสื่อสารระหว่างสวรรค์กับแผ่นดินโลก

เศคาริยาห์บอกเราถึงท่อทองคำสองท่อ บันไดมีราวหลักอยู่สองข้าง
แต่เศคาริยาห์เรียกสิ่งนั้นว่าท่อทองคำสองท่อ

เราจะต้องรับข่าวสารทั้งหลายที่ลงมาจากบันไดแห่งสวรรค์ และถ่ายทอดข่าวสารเหล่านั้นแก่ผู้อื่น
หากเรากระทำเช่นนั้น เราก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของบันได เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการแห่งการสื่อสารนั้น
ซิสเตอร์ไวท์เชื่อมโยงเรื่องนี้เข้ากับอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน.

ในประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอไรต์ พวกเขาทำสิ่งทำให้คำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนสำเร็จลุล่วง
เวลาที่ยาโคบต้องคอยนั้นคือเวลาที่สาขาทามมัทธิว 25 และฮาบากุก 2: “ถึงแม้ว่านิมิตนั้นจะล่าช้า
ก็จงคอยมันเถิด”

เรื่องราวของยาโคบและเศคาริยาห์เป็นช่วงเวลาแห่งการรอคอยเดียวกัน.

ช่วงเวลาแห่งการเนิ่นช้าที่บ่งชี้ท่ามกลางสิ่งอื่นทั้งหลายว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังจะทรงเพิ่มพูนความเข้าใจในพระวาระของพระเจ้าแก่บรรดาผู้ติดตามของพระองค์
หากท่านไม่ได้รับน้ำมันบริสุทธิ์นั้น ท่านก็เป็นหญิงพรหมจารีโง่เขลา.

เมื่อท่านมาถึงประวัติศาสตร์ช่วงนี้ เมื่อประตูปิดลงและท่านเป็นหญิงพรหมจารีที่โง่เขลา ซิสเตอร์ไวท์กล่าวว่า
“ถ้อยคำที่น่าเศร้าที่สุดเท่าที่เคยได้ยินมา คือ ‘เราไม่รู้จักเจ้าเลย’”

ท่านไม่อาจแยกช่วงเวลาแห่งการคอยออกจากเสียงร้องโน้ในเพียงคืนได้
ช่วงเวลาแห่งการคอยก่อให้เกิดการเทพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมา
ซึ่งทรงเปิดความเข้าใจของประชากรของพระเจ้าให้เข้าถึงพระวาระในเวลาแห่งเสียงร้องโน้ในเพียงคืนนั้น
และประทานน้ำมันซึ่งจำแนกหญิงพรหมจารีที่มีปัญญาออกจากหญิงพรหมจารีที่โง่เขลา

ช่วงเวลาแห่งการคอยท่า และอัศจรรย์สูงสุดแห่งการสวมมงกุฏของพระคริสต์

มีช่วงเวลาแห่งการรอคอยเมื่อพระคริสต์ทรงกระทำพระราชกิจอันเป็นยอด—คือการทรงชุบลาซารัสให้เป็นขึ้นมา

พระเยซูทรงได้รับข่าวสารว่า “ลาซารัสป่วยอยู่ จงมาและดูแลเขาเถิด” แต่พระเยซูมิได้เสด็จไปโดยทันที

ซิสเตอร์ไวท์กล่าวว่า เหล่าสาวกสะดุดกับเรื่องนี้

พวกเขาสงสัยว่าทำไมพระองค์จึงไม่เสด็จไปช่วยสหายของพระองค์

หรือทรงสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ แต่พระองค์ยังทรงรออยู่

“ในการที่พระคริสต์ทรงล่าช้าไม่เสด็จมาหาลาซารัสนั้น

พระองค์ทรงมีพระประสงค์แห่งพระเมตตาต่อบรรดาผู้ที่ยังมีชีวิตได้รับพระองค์ พระองค์ทรงรออยู่

เพื่อว่าโดยการทรงให้ลาซารัสฟื้นขึ้นจากความตาย

พระองค์จะได้ประทานหลักฐานอีกประการหนึ่งแก่ชนชาติของพระองค์ผู้ต้อตั้งและไม่เชื่อ

ว่าพระองค์ทรงเป็น ‘การเป็นขึ้นจากตายและชีวิต’ อย่างแท้จริง

พระองค์มีทรงเต็มพระทัยที่จะทรงละความหวังทั้งสิ้นเกี่ยวกับประชากรเหล่านั้น

คือบรรดาแกะที่ยากไร้และพเนจรแห่งวงศ์วานอิสราเอล

พระทัยของพระองค์กำลังแตกสลายเพราะความไม่กลับใจของพวกเขา ด้วยพระเมตตาของพระองค์

พระองค์ทรงมุ่งหมายที่จะประทานหลักฐานอีกประการหนึ่งแก่พวกเขา ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ทรงฟื้นฟู

เป็นองค์ผู้ซึ่งแต่ผู้เดียวสามารถทรงนำชีวิตและความเป็นอมตะให้ปรากฏชัดได้

ทั้งนี้เพื่อให้เป็นหลักฐานที่พวกปุโรหิตไม่อาจบิดเบือนได้

นี่คือเหตุแห่งการที่พระองค์ทรงล่าช้าในการเสด็จไปยังเบธานี” *The Desire of Ages*, 529.

พระองค์ทรงรออยู่ เพื่อจะประทานหลักฐานแก่นมนุษย์อีกประการหนึ่งว่า

พระองค์ทรงมีพระสามารถที่จะให้คนตายกลับมีชีวิตขึ้นมาได้

อัศจรรย์อันเป็นยอดมงกุฏนี้ คือการทรงให้ลาซารัสฟื้นขึ้นจากตาย

ได้ประทับตราของพระเจ้าลงบนพระราชกิจและบนพระปฎิญาของพระองค์ว่าทรงเป็นพระเจ้า

เมื่อถึงเสียงร้องยามเที่ยงคืน องค์พระผู้เป็นเจ้าของทรงยกขุหญิงพรหมจารีที่มีปัญญาขึ้น

นี่เป็นภาพประกอบของกระบวนการประทับตรา กลุ่มมิลเลอไรต์กำลังได้รับการประทับตรา

ซึ่งเป็นภาพประกอบของการประทับตราแก่ชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

บทเรียนจากลาซารัสคือ

พระคริสต์ทรงสามารถนำผู้ที่ตายแล้ว ในการล่วงละเมิดและบาปทั้งหลาย ให้กลับมีชีวิตขึ้นมาได้

ในตอนทีกล่าวถึงลาซารัส พระคริสต์ทรงนิยามความตายว่าเป็นการหลับใหล

พวกเขาทุกคนกำลังหลับอยู่ พระองค์ทรงเนนข้าวอยู่ พระองค์จะทรงให้ลาซารัสฟื้นขึ้นจากตาย

ทรงนำพวกเขาให้เข้าสู่ชีวิต และทรงประทับตราของพระองค์ไว้เหนือพวกเขา

นี่คือการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่สูงสุดของพระองค์

ในประวัติศาสตร์ของเรา เมื่อพระองค์ทรงประทับตราคนทั้ง 144,000

พระองค์ทรงยกเขาทั้งหลายขึ้นเป็นธงสำคัญ.

เศคาริยาห์กล่าวว่า ธงนั้นเป็นดจัญมณีในมงกุฏ นี่คือพระราชกิจอันเป็นยอดแห่งการสวมมงกุฏของพระองค์

พร้อมกับการเทพระพรและการเปิดเผยความจริงในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรด์
ช่วงเวลาที่การเสด็จล่าช้าเป็นเครื่องหมายถึงเวลาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดเผยความจริง
บันไดซึ่งมีทูตสวรรค์ขึ้นและลงนั้น เป็นสถานที่ซึ่งกระบวนการประทับตราเกิดขึ้น

การเสด็จเข้าสู่กรุงอย่างมีชัยและเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน

บัดนี้เราจะพิจารณาถึงการเสด็จเข้าสู่กรุงอย่างมีชัย

จงสังเกตว่าซิสเตอร์ไวท์เปรียบเทียบการเสด็จเข้าสู่กรุงอย่างมีชัยกับสิ่งใดใน Spirit of Prophecy, เล่ม 4, หน้า 250

“เสียงร้องในเวลาเที่ยงคืนนั้นมีได้อาศัยการโต้แย้งเป็นสำคัญ
แม้ว่าพยานหลักฐานจากพระคัมภีร์จะชัดเจนและหนักแน่นเพียงพอก็ตาม
หากแต่มีอำนาจเร้าแรงประการหนึ่งรวมไปกับชาวสารนั้น ซึ่งกระหับและขับเคลือนจิตวิญญาณ
ไม่มีความสงสัย ไม่มีการตั้งคำถาม เมื่อครั้งที่พระคริสต์เสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างมีชัย
ชนทั้งหลายซึ่งชุมนุมมาจากทุกส่วนของแผ่นดินเพื่อรักษาเทศกาล ได้หลังไหลไปยังภูเขามะกอกเทศ
และเมื่อพวกเขาเข้าร่วมกับฝูงชนที่กำลังแห่แทนพระเยซูอยู่ พวกเขาที่ได้รับแรงดลใจแห่งโมงยามัน
และช่วยกันเปล่งเสียงร้องให้ตั้งกึกก้องขึ้นว่า
'ความสุขสวัสดิ์จงมีแก่พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า!' [Matthew 21:9.]
ในทำนองเดียวกัน
บรรดาผู้ไม่เชื่อซึ่งหลังไหลไปยังการประชุมของแอ็ดเวนติสต์—บางคนไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น
บางคนเพียงเพื่อเยาะเย้ย—ก็รู้สึกถึงอำนาจแห่งการโน้มน้าวที่มาพร้อมกับชาวสารนั้นว่า 'ดูเถิด
เจ้าบ่าวมาแล้ว!'"

การเสด็จเข้าสู่กรุงอย่างมีชัยนั้นเป็นภาพแทนของเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืน.

ให้เราอ่านสิ่งทีซิสเตอร์ไวท์กล่าวเกี่ยวกับการเสด็จเข้าสู่กรุงอย่างมีชัยชนะ ใน The Youth's Instructor, 21 กุมภาพันธ์ 1901.

เวลาที่พระคริสต์เสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มนั้นเป็นฤดูกาลอันงดงามที่สุดแห่งปี
ภูเขามะกอกเทศปกคลุมดงพรมด้วยความเขียวชอุ่ม และหมู่ไม้กิ่งดงามด้วยพรรณใบอันหลากหลาย
จากแวนแคว้นรอบกรุงเยรูซาเล็ม
มีผู้คนเป็นอันมากมายงานเทศกาลด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะได้เห็นพระเยซู

ทำไม? เพราะพวกเขาได้ยินเรื่องของลาซารัส.

“อัศจรรย์อันยอดเยี่ยมสูงสุดของพระผู้ช่วยให้รอด ในการที่พระองค์ทรงให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากความตาย
ได้ก่อให้เกิดผลอย่างน่าอัศจรรย์แก่ประชาชน
และฝูงชนจำนวนมากซึ่งเปี่ยมด้วยความกระตือรือร้นก็ได้ถูกดึงดูดมายังสถานที่ซึ่งพระเยซูประทับอยู่”

ฉะนั้น พระองค์จึงทรงรออยู่ที่เบธานีก่อนการเสด็จเข้าสู่กรุงอย่างมีชัย

นี้หมายถึงช่วงเวลาแห่งการรอคอยยึดเยื่อ

เมื่อบ่ายคล้อยไปได้ครึ่งหนึ่งแล้ว พระเยซูทรงใช้เหล่าสาวกของพระองค์ไปยังหมู่บ้านเบธฟายี โดยตรัสว่า
“จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน และในคืนใดนั้นท่านจะพบลาตัวเมียตัวหนึ่งผูกอยู่
และลูกลาตัวหนึ่งอยู่กับมัน จงแก้มันทั้งสองออกแล้วพามาทหารา และถ้าผู้ใดจะกล่าวสิ่งใดแก่ท่าน
ท่านจงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีพระประสงค์จะใช้มัน และเขาจะปล่อยมันทันที”

นี่เป็นครั้งแรกในระหว่างพันธกิจของพระองค์ที่พระคริสต์ทรงยินยอมที่จะทรงลา และเหล่าสาวกก็ตีความว่านี่เป็นหมายสำคัญว่าพระองค์กำลังจะทรงประกาศพระราชอำนาจและสิทธิอำนาจแห่งกษัตริย์ของพระองค์ และทรงเข้ารับตำแหน่งบนพระที่นั่งของดาวิด พวกเขาปฏิบัติตามพระบัญชาด้วยความยินดี พวกเขาพบลูกลา แกมมันออก และพามาถวายแด่พระเยซู ผู้ทรงประทับบนม้านั่ง เมื่อพระเยซูทรงประทับบนสัตว์นั้น อากาศก็เต็มไปด้วยเสียงโห่ร้องแห่งการสรรเสริญและชัยชนะ พระองค์มิได้ทรงมีเครื่องหมายภายนอกใด ๆ แห่งพระราชอิสริยยศ มิได้ทรงฉลองพระองค์สำหรับพระราชพิธี และมิได้มีเหล่าทหารติดตามพระองค์ แต่พระองค์ทรงถูกแวดล้อมด้วยหมู่ชนที่ตื่นตื่นด้วยความคาดหวัง พระองค์เพียงทรงทำให้คนตายฟื้นขึ้นมา ประชาชนคิดว่าพระองค์กำลังเสด็จมาเพื่อเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของอิสราเอล คนเหล่านี้เป็นผู้ใด?

หลายคนหลอกตนเองว่าเข้าใจเรื่องการปลดปล่อยของอิสราเอลมาถึงแล้ว ในความนึกคิดของพวกเขา เขาเห็นกองทัพโรมันแตกพ่ายและถูกขับไล่ออกจากเยรูซาเล็ม และชนชาติยิวกลับเป็นอิสระจากแอกของผู้กดขี่อีกครั้งหนึ่ง จากปากหนึ่งสู่อีกปากหนึ่งมีคำถามแพร่ไปว่า “พระองค์จะทรงให้ราชอาณาจักรกลับคืนแก่อิสราเอลในเวลาไหนหรือ?” คนเป็นอันมากในท่ามกลางฝูงชนระลึกถึงถ้อยคำของผู้พยากรณ์ว่า “จงเปรมปรีดีอย่างยิ่งเถิด โอธิตาแห่งศิโยน; จงโห่ร้องเถิด โอธิตาแห่งเยรูซาเล็ม: ดูเถิด กษัตริย์ของเจ้ากำลังเสด็จมาหาเจ้า: พระองค์ทรงชอบธรรม และทรงนำความรอดมา; ทรงอ่อนสุภาพ และทรงลูกลาเสด็จมา” แต่ละคนต่างพยายามยิ่งกว่าอีกคนหนึ่งในการตอบรับคำพยากรณ์จากอดีต เสียงโห่ร้องก้องสะท้อนจากภูเขาและหุบเขาว่า “โอชนันนาแด่พระบุตรของดาวิด:” —Midnight Cry— “ความสุขมีแก่พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า; โอชนันนาในที่สูงสุด”

ไม่มีการคร่ำครวญหรือการรำไห่ไถ่ยินในขบวนนั้น ผู้ที่ครั้งหนึ่งเคยตาบอด แต่ดวงตาของเขาได้รับการรักษาให้หายโดยพระบุตรของพระเจ้า เป็นผู้นำทางไปข้างหน้า

ผู้ใดเป็นผู้นำทาง? ผู้ที่เคยเป็นชาวเลาตีเซียนั่นเอง.

พวกเขาเบียดเสียดเข้ามาใกล้พระเยซู ขณะที่ผู้หนึ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นจากความตาย เป็นผู้นำสัตว์ที่พระองค์ทรงประทับนั้นมา คนทั้งหลายที่ครั้งหนึ่งเคยหูหนวกและเป็นใบ้ บัดนี้ได้รับการรักษาให้หายแล้ว ก็มีบางคนช่วยให้เสียงโห่ร้องโอชนันนาดังกึกก้องยิ่งขึ้น ส่วนคนง่อยที่บัดนี้เดินได้แล้ว ก็หักกิ่งปาล์มและโปรยลงตามทางที่พระองค์เสด็จผ่าน

คนโรคเรื้อน ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยถูกขับออกจากสังคม บัดนี้อยู่ที่นั่น ได้รับการชำระให้สะอาดโดยฤทธิ์อำนาจของพระผู้ช่วยให้รอด เขาวางเสื้อผ้าของตนลงบนทางที่พระผู้ช่วยให้รอดเสด็จผ่าน พร้อมทั้งร้องขึ้นว่า “จงถวายโมทนาพระคุณแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์”

ชายผู้เคยถูกผีสิงซึ่งได้รับการรักษาให้หายก็อยู่ที่นั่น บัดนี้มีสติสัมปชัญญะเป็นปกติ และเสริมคำพยานของตนว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำการใหญ่หลวงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ชื่นชมยินดี”

บรรดาผู้ที่ฟื้นคืนจากความตายอยู่ที่นั่น สรรเสริญพระองค์ หญิงม่ายและลูกกำพร้ากล่าวถึงพระราชกิจอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์ เด็กเล็ก ๆ บรรดาผู้ที่ได้รับการรักษาให้หายจากโรคภัย และบรรดาผู้ที่ถูกนำกลับมาจากหลุมฝังศพ ต่างไปรยถึงอินทผลัมและดอกไม้ลงตามทางเสด็จของพระผู้ไถ่

ดังนั้น พระเยซูจึงทรงคอยอยู่ในเรือนของคนยากจน อันเป็นการชี้ถึงช่วงเวลาแห่งการคอยนั่นเอง

เหตุใด?

เพราะพระองค์กำลังจะทรงเทพวิญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ออกมาและทรงเปิดความเข้าใจของพวกเขา ซึ่งหมายถึงเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืน.

ในเรื่องนี้ พระองค์เสด็จมาในฐานะกษัตริย์ ซึ่งหมายถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

พระเยซูเสด็จมาเพื่อทรงรับอาณาจักรในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 หรือไม่? ใช่

นี่คือการเสด็จเข้าสู่กรุงอย่างมีชัย และจะมีผู้ที่เปล่งเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืนขึ้นมา

คนเหล่านี้คือผู้ใด? พวกเขาคือบรรดาผู้ที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์.

ข่าวสารแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์

พระฤทธานุภาพของพระองค์ที่จะทรงเปลี่ยนเราจากคนตาบอดให้มองเห็น จากคนตายให้มีชีวิต

จากคนโรคเรื้อนให้สะอาด บรรลุอยู่ในประวัติศาสตร์แห่งการเสด็จเข้าอย่างมีชัย

อันเป็นภาพลวงหน้าของเสียงร้องยามเที่ยงคืน อะไรคือสิ่งที่นำข่าวสารนั้นมา?

พระคริสต์ทรงประทับบนอะไร? บนลา

ข่าวสารแห่งอิสลามคือสิ่งที่รองรับข่าวสารแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์ไว้

ในปี 1840 การทรงเสริมกำลังแก่ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งมีความเชื่อมโยงกับการยับยั้งอิสลาม
ข่าวสารแรกนำไปสู่ข่าวสารที่สอง ทั้งสองไม่อาจแยกออกจากกันได้

ข่าวสารแรกบรรจุข่าวสารที่สองไว้ด้วย

ข่าวสารแรกได้รับการยืนยันเมื่ออิสลามถูกยับยั้งไว้ อันเป็นการทำให้คำพยากรณ์สำเร็จ

การยืนยันนี้เสริมกำลังแก่ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง

และนำไปสู่การที่พวกโปรเตสแตนต์ปิดประตูของตนต่อข่าวสารนั้น

การปิดประตูโดยคริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายคือการปฏิเสธข่าวสารแห่งอิสลาม

ประวัติศาสตร์ของคณะมิสซังไรต์เป็นแบบลวงหน้าของประวัติศาสตร์ของเรา

ข่าวสารแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์ในช่วงเวลาแห่งการประทับตราของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหลังพระวิญาณบริสุทธิ์ของพระองค์

และทรงเปิดพระคัมภีร์แก่ชาวเลาติเซียและคนโรคเรื้อนแห่งแอดเวนติสม์

ก็ถูกนำไปอีกครั้งโดยลา—ข่าวสารแห่งอิสลาม.

“ในฤดูร้อนและฤดูใบไม้ร่วงแห่งปี ค.ศ. 1844 ได้มีการประกาศว่า ‘ดูเถิด เจ้าป่าเสด็จมาแล้ว’ แล้วคนสองจำพวกซึ่งเป็นภาพแทนโดยหญิงพรหมจารีที่มีปัญญาและหญิงพรหมจารีที่โง่เขลา ก็ได้ปรากฏชัดเจน—จำพวกหนึ่งซึ่งเฝ้าคอยการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี และได้เตรียมพร้อมอย่างขยันหมั่นเพียรเพื่อจะไปพบพระองค์;

อีกจำพวกหนึ่งซึ่งถูกชักนำด้วยความกลัวและกระทำไปตามแรงกระตุ้น

ฉะนั้นจึงพึงพอใจกับเพียงทฤษฎีแห่งความจริง แต่ปราศจากพระคุณของพระเจ้า ในคำอุปมา

เมื่อเจ้าป่ามา ‘บรรดาผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในงานอภิเษกสมรส’ การมาของเจ้าป่า

ซึ่งถูกนำมาให้เห็นในที่นี้ เกิดขึ้นก่อนงานอภิเษกสมรส

งานอภิเษกสมรสเป็นภาพแทนการที่พระคริสต์ทรงรับราชอาณาจักรของพระองค์ . . .” The Great Controversy, 427

การเสด็จเข้าสู่อย่างมีชัยคือการเสด็จมาของพระมหากษัตริย์ ในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 พระองค์ทรงได้รับราชาอาณาจักร นี่คือการเสด็จเข้าสู่อย่างมีชัย

ในช่วงระยะเวลาตัวเอง ที่คนทั้งสองจำพวกกำลังถูกประทับตราเข้าสู่ชะตากรรมของตน

คำประกาศว่า “ดูเถิด เจ้าบ่าวเสด็จมาแล้ว” ในฤดูร้อนของปี ค.ศ. 1844 ได้นำคนหลายพันให้คาดหมายการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในทันที ณ เวลาที่กำหนดนั้น เจ้าบ่าวได้เสด็จมา มิใช่มายังแผ่นดินโลกตามที่ประชาชนคาดหมาย แต่เสด็จไปยังองค์ผู้ชราแห่งวันเวลาในสวรรค์ เพื่อเข้าสู่พิธีสมรส คือการทรงรับอาณาจักรของพระองค์ “บรรดาผู้ที่พร้อมแล้วก็เข้าไปกับพระองค์ในพิธีสมรส และประตูก็—“ปิดลง” พวกเขามีได้เข้าไปอยู่ในพิธีสมรสด้วยตนเอง เพราะพิธีนั้นเกิดขึ้นในสวรรค์ ขณะที่พวกเขายังอยู่บนแผ่นดินโลก บรรดาผู้ติดตามพระคริสต์จะต้อง “คอยองค์พระผู้เป็นเจ้าของตน เมื่อพระองค์จะเสด็จกลับจากพิธีสมรส” ลูกา 12:36 แต่พวกเขาจะต้องเข้าใจพระราชกิจของพระองค์ และติดตามพระองค์ไปโดยความเชื่อ ขณะที่พระองค์เสด็จเข้าไปเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ในความหมายนี้เองที่กล่าวว่าพวกเขาเข้าไปในพิธีสมรส” The Great Controversy, 427.

ข้ออ้างอิงในพระคัมภีร์เกี่ยวกับช่วงเวลาแห่งการรอคอย

พระคัมภีร์บางตอนเน้นถึงช่วงเวลาแห่งการรอคอย เราจะพิจารณาข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นอย่างรวดเร็ว และปิดท้ายด้วยถ้อยแถลงของซิสเตอร์ไวท์

เมื่อเจ้าบ่าวชักซ้ายอยู่ พวกเขาทุกคนก็พากันงวงเหงาและหลับไป มัทธิว 25:5

ตรงนี้เอง วันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844 ซึ่งกล่าวถึงช่วงเวลาแห่งการคอยอยู่⁴

วันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1844 มิใช่คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ แต่เป็นวันที่พวกมิลเลอไรต์เข้าใจผิด ทว่ามันก่อให้เกิดความผิดหวังครั้งแรกและเป็นจุดกำหนดแห่งช่วงเวลาแห่งการล่าช้า⁴

พระคัมภีร์มิได้กล่าวอ้างว่าพระเจ้าทรงก่อให้เกิดระยะเวลาแห่งการรอคอยนั้น สิ่งที่เกิดขึ้นคือความเข้าใจผิดของประชาชนเองว่า “แม้นิมิตนั้นจะชักซ้ายอยู่ ก็จงคอยนิมิตนั้นเกิด เพราะนิมิตนั้นจะไม่ชักซ้าย มันไม่มุลสา”

ความสุขมีแก่ผู้ที่รอคอย และมาถึงหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวัน แต่เจ้าจงไปตามทางของเจ้าจนถึงวาระสุดท้าย เพราะเจ้าจะได้พักสงบ และจะยืนอยู่ในส่วนของเจ้า ณ ปลายแห่งวันทั้งหลาย ดาเนียล 12:12-13

ท่านสามารถอ่านสิ่งนี้ได้สองนัย ไม่ว่าทางใดก็ตาม:

ความสุขมีแก่ผู้ที่คอยท่าอยู่ และความสุขมีแก่ผู้ที่มาถึงหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวัน แต่ท่านจงไปตามทางของท่านจนถึงวาระสุดท้าย เพราะท่านจะได้พักสงบ และจะยืนอยู่ในส่วนของท่าน ณ ปลายแห่งวันทั้งหลาย

พระพรแห่งการมาถึง 1335 มิได้เป็นเพียงเรื่องของการไปถึงจุดสิ้นสุดของคำพยากรณ์เรื่องเวลาเท่านั้น บนแผนภูมิ 1335 สิ้นสุดลงในปี 1843 พระพรนั้นมิใช่เพียงจุดสิ้นสุดของคำพยากรณ์ แต่คือประสบการณ์แห่งช่วงเวลาแห่งการคอย พระพรนั้นเกิดขึ้นระหว่างช่วงเวลาแห่งการคอยกับวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ณ ที่นี้เองที่ท่านต้องคอย “ความสุขมีแก่ผู้ที่คอย”

ฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงคอยอยู่ เพื่อพระองค์จะทรงพระกรุณาแก่ท่านทั้งหลาย และฉะนั้นพระองค์จะทรงได้รับการยกย่องขึ้น เพื่อพระองค์จะทรงเมตตาท่านทั้งหลาย เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความยุติธรรม บรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์ก็เป็นสุข อีสยาห์ 30:18

การรอคอยนั้นมีมาตั้งแต่ช่วงเวลาแห่งการคอยทำไปจนถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 หากท่านกำลังรอคอยพระองค์อยู่ ท่านจะได้รับพระพร

เพราะนิมิตนั้นยังมีไว้สำหรับเวลาที่กำหนด แต่ในที่สุดมันจะกล่าวออกมา และจะไม่มูสา แม้มันจะล่าช้า ก็จงคอยมันเถิด เพราะมันจะมาอย่างแน่นอน มันจะไม่ล่าช้า ฮาบากุก 2:3

ความเข้าใจผิดของพวกมิลเลอร์ไรต์เป็นเหตุให้นำมาซึ่งช่วงเวลาที่ดีเหมือนล่าช้า นิมิตนั้นมีไว้สำหรับเวลาที่ทรงกำหนดไว้—วันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 มันจะไม่มูสา แต่ท่านทั้งหลายจะคิดว่ามันล่าช้าเพราะความเข้าใจผิด

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดให้เกิดความเข้าใจผิดนั้นหรือ? ใช่ ชิสเตอร์ไวท์กล่าวเช่นนั้น.

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้เกิดความเข้าใจผิดผ่านทางแผนภูมิปี 1843 วิลเลียม มิลเลอร์กล่าวว่าเขาไม่เคยประกาศอย่างเด็ดขาดว่าเป็นปี 1843 แต่ในปี 1843 ฟิน้องทั้งหลายได้ขอให้เขานำคำว่า “ถ้า” ออก และกำหนดปี 1843 ไว้เป็นหลักหมาย ชิสเตอร์ไวท์กล่าวว่านี่เป็นหลักหมายเชิงพยากรณ์ เป็นความสำเร็จสมจริงของฮาบากุก 2 หลักหมายนี้ ซึ่งกำหนดปี 1843 อย่างหนักแน่นแน่วแน่ ได้ก่อให้เกิดช่วงเวลาแห่งการรอคอย

“นัยน์ตาทั้งหลายที่ได้เห็นสิ่งซึ่งได้ถูกเห็นในปี 1843 และ 1844 ก็เป็นสุข ชาวสารถูกประทานแล้ว และไม่ควรมีความล่าช้าในการประกาศข่าวสารนั้นซ้ำอีก เพราะหมายสำคัญแห่งกาลเวลากำลังสำเร็จลง งานเปิดฉากจะต้องกระทำให้เสร็จ จะมีงานอันยิ่งใหญ่เกิดขึ้นในเวลาอันสั้น อีกไม่นานจะมีข่าวสารหนึ่งถูกประทานตามการทรงแต่งตั้งของพระเจ้า ซึ่งจะขยายตัวเป็นเสียงร้องอันดังยิ่ง แล้วดาเนียลจะยืนอยู่ในส่วนของตน เพื่อให้คำพยานของเขา” Manuscript Releases, volume 21, 437.

จงสังเกต ดาเนียล 12:12-13: “ความสุขมีแก่ผู้ที่คอยอยู่ และมาถึงหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวัน”—“ความสุขมีแก่ผู้ที่มาถึง 1335 ความสุขมีแก่ผู้ที่มาถึงปี 1843” นั่นคือข้อ 12.

ข้อ 13:

แต่ท่านจงดำเนินไปจนถึงวาระสุดท้ายเถิด เพราะท่านจะได้พักสงบ และจะยืนอยู่ในส่วนที่กำหนดแก่ท่าน ณ ปลายกาลแห่งวันทั้งหลาย ดาเนียล 12:12-13

ชิสเตอร์ไวท์เชื่อมโยงข้อ 12 และ 13 เข้าด้วยกัน โดยกล่าวว่าพรแห่ง 1335 สำเร็จครบถ้วนในปี 1843 และ 1844 เรื่องนี้มีได้เกี่ยวกับจุดเวลาใดจุดเวลาหนึ่ง หากแต่เกี่ยวกับบรรดาผู้ที่คอยการเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างมีชัยของพระคริสต์ มองเห็นเหล่าทูตสวรรค์กำลังขึ้นและลงบนบันได และเข้าสู่พันธสัญญาที่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขณะที่พระองค์ประทานศิลาจารึกแห่งพันธสัญญาทั้งสองแผ่นแก่พวกเขา